

ISTEN A VILÁGOSSÁG. A TUDATLANSÁG SÖTÉTSÉG. Ahol Isten jelen van, ott nem lehet tudatlanság.

A HIBÁTLAN
PURĀNA

SEGÍTENI
MÁSOKNAK

GYÓGYÍTÓ TÖRTÉNET
AZ ŐSI INDIÁBÓL

E SZÁMUNK TÉMÁJA:
**A ŚRĪMAD-
BHĀGAVATAM**

MIÉRT FONTOS
AZ EREDETÜNK?

A MAGYARORSZÁGI KRISNA-TUDATÚ HÍVŐK KÖZÖSSÉGÉNEK MAGAZINJA

HARÉ KRISNA
TEMPLOM

TÉGED IS VÁR A BUDAPESTI HARÉ KRISNA TEMPLOM ÉS OKTATÁSI KÖZPONT!

CÍMÜNK: 1039 BUDAPEST,
LEHEL UTCA 15-17.
(HÉV, CSILLAGHEGY MEGÁLLÓ —
A BATHYÁNY TÉRRŐL 20 PERCNYIRE)

ELÉRHETŐSÉGEINK:
+36/1 391-0435; LELEKPALOTAJA@I108.CC;
f i : @LELEK PALOTÁJA

**Lépj be India káprázatos
világába! Zöldövezetben,
családias hangulatban várjuk
az érdeklődőket!**

RENDSZERES PROGRAMJAINK

- Előadások az indiai védikus kultúráról
- Önismereti és jógaelméleti képzések
- Vega Kaland indiai főzőtanfolyamok
- Budapest Szanga: vasárnaponként 14:00–18:00 óráig tradicionális élőzenével, indiai lakomával

INDIAI SZENTÉLY LÁTOGATÁSOK

- Egyéni vagy csoportos túrlatvezetés előre egyeztetett időpontban
- Iskolai osztályoknak rendkívüli kihelyezett tanóra lehetőség
- A Govinda Csillaghegy indiai vegán étterem várja vendégeit

Śrī Śrī Rādhā-Śyāmasundara

Krisna-völgy templomának oltárán

Ő Isteni Kegyelme

A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

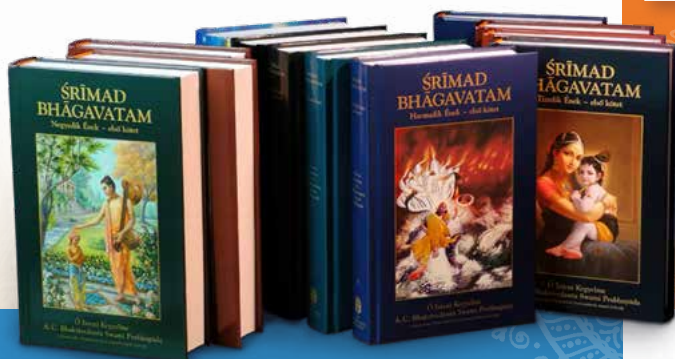
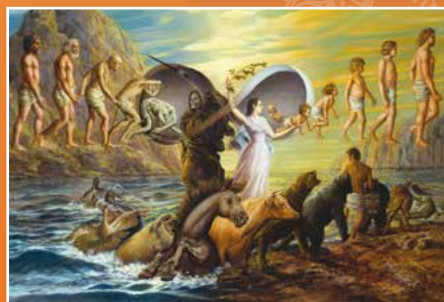
a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének alapító *ācāryāja*

Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda (1896–1977) a *gauḍīya-vaiṣṇavizmus* ősi vallási hagyományát ismertette meg a nyugati világgal, Kṛṣṇa-tudat néven. 1966-ban alapította meg a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségét. Vezetésével a szervezet tíz év alatt *āśramakkal*, iskolákkal és farmközösségekkel rendelkező világméretű misszióvá vált. Írásai a védikus filozófia, vallás, irodalom és kultúra igazi könyvtárát alkotják.

Tartalom

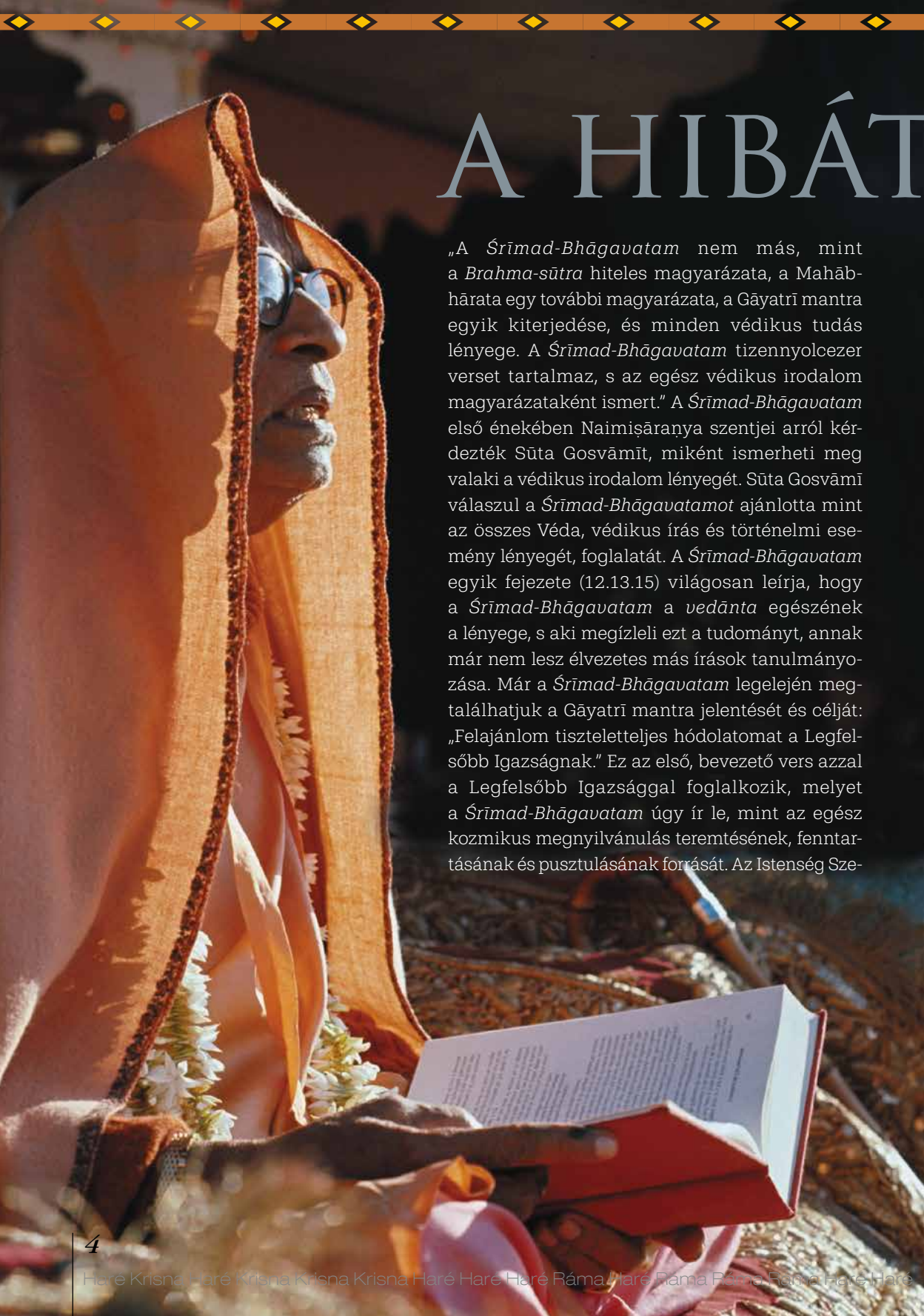
A hibátlan purāṇa	4
Gyógyító történet az ősi Indiából	6
A személytelenség gyilkos vírusa	10
A Mátrix a Védák szemével	14
Tanmesék felnőtteknek a Śrīmad-Bhāgavatamból	18
Segíteni másoknak	26
A védikus irodalom fájának érett gyümölcse	28
Miért fontos az eredetünk?	30
Ősi prófécia	34
Mágikus történet	38
Recept – Batáta maszala	40

A LAP MUNKATÁRSAI: **Felelős kiadó:** Manorāma Dāsa; **Szerkesztő:** Hemāṅgi Devī Dāśī; **Olvasószerkesztő:** Gabhīra Dāsa, Madhupati Dāsa; **Művészeti vezető:** Magyar Zsuzsanna; **Nyomdai előkészítés:** Sundara-rūpa Dāsa; **Fotók:** Mana-mohana Dāsa, www.depositphotos.com.

KIADJA: a Magyarországi Krisna-tudatú Hívők Közossége, 1039 Budapest, Lehel u. 15-17., tel.: (1) 391-0435, e-mail: info@krisna.hu
© 2021 BBT International. Minden jog fenntartva. ISSN 1587-4362

A SZANSZKRIT SZAVAK KIEJTÉSE: A szavakat a diakritikus jelekkel bővített írásmód szerint írjuk át latin betűs formába, amely lehetővé teszi az olvasó számára a szavak helyes kiejtését. Például: ā – mint az á az akác szóban; e – mint az é az élet szóban; ī – mint az í az így szóban; o – mint az ó az óra szóban; ṛ – mint a ri a karika szóban; c – mint a cs a cserép szóban; ch – mint a cs és a h együtt; s – mint az sz a szép szóban; y – mint a j a jég szóban. Tehát a Kṛṣṇa szót Krisnának, a Caitanya szót pedig Csaitanyjának ejtjük.

A HIBÁT

„A *Śrīmad-Bhāgavatam* nem más, mint a *Brahma-sūtra* hiteles magyarázata, a Mahābhārata egy további magyarázata, a Gāyatrī mantra egyik kiterjedése, és minden védikus tudás lényege. A *Śrīmad-Bhāgavatam* tizennyolcezer verset tartalmaz, s az egész védikus irodalom magyarázataként ismert.” A *Śrīmad-Bhāgavatam* első énekében Naīmiṣāraṇya szentjei arról kérdezték Sūta Gosvāmī, miként ismerheti meg valaki a védikus irodalom lényegét. Sūta Gosvāmī válaszul a *Śrīmad-Bhāgavatamot* ajánlotta mint az összes Veda, védikus írás és történelmi esemény lényegét, foglalatát. A *Śrīmad-Bhāgavatam* egyik fejezete (12.13.15) világosan leírja, hogy a *Śrīmad-Bhāgavatam* a *vedānta* egészének a lényege, s aki megízleli ezt a tudományt, annak már nem lesz élvezetes más írárok tanulmányozása. Már a *Śrīmad-Bhāgavatam* legelején megtalálhatjuk a Gāyatrī mantra jelentését és célját: „Felajánlom tiszteletteljes hódolatomat a Legfelsőbb Igazságnak.” Ez az első, bevezető vers azzal a Legfelsőbb Igazsággal foglalkozik, melyet a *Śrīmad-Bhāgavatam* úgy ír le, mint az egész kozmikus megnyilvánulás teremtésének, fenntartásának és pusztulásának forrását. Az Istenség Sze-

LAN PURĀṆA

mélyiségének, Vāsudevának szóló tiszteletteljes felajánlás (*om namo bhagavate vāsudevāya*) közvetlenül Śrī Kṛṣṇára, Vāsudeva és Devakī isteni fiára utal. A *Śrīmad-Bhāgavatam* a későbbiekben erről a tényről félreérthetetlen leírást ad. Vyāsadeva kihangsúlyozza, hogy Śrī Kṛṣṇa az eredeti Istenség Személyisége, s mindenki más – közvetve vagy közvetlenül – csupán az Ő része, vagy e részeknek a része. Śrīla Jīva Gosvāmī még részletesebben kidolgozta ezt a témát a *Kṛṣṇa-sandarbhāban*. Brahmā, az első élőlény ugyan csak elmondta ezt Śrī Kṛṣṇáról a *Brahma-saṁhitāban*. A *Sāma-veda* szintén megerősíti azt a tényt, hogy az Úr Śrī Kṛṣṇa Devakī isteni fia.

A *Śrīmad-Bhāgavatam* írója művében először arra mutat rá, hogy Śrī Kṛṣṇa az elsődleges Úr. Az Abszolút Istenség Személyiségének bármilyen transzcendentális megnyilvánulásáról is beszélünk, el kell fogadnunk, hogy az csak Kṛṣṇa lehet – a mindenkit vonzó. A *Bhagavad-gītāban* az Úr számtalan kijelentéssel erősíti meg, hogy Ő az eredeti Istenség Személyisége, s ezt Arjuna olyan nagy szentekre hivatkozva ismeri el, mint Nārada, Vyāsa és sokan mások. A *Padma-purāṇa* azt írja, hogy az Úrnak megszámlálhatatlanul sok neve van, de a leglényegesebb név mégis: Kṛṣṇa. A Vāsudeva név az Istenség Személyiségének egyik teljes megnyilvánulására utal, és bár az Úr különböző formái azonosak ezzel a Vāsudevával, itt lényegében csupán Vāsudeva és Devakī isteni fiára vonatkozik. A *paramahamsák*, akik az élet lemondott rend-

jében a legtökéletesebbek, mindig Śrī Kṛṣṇán, minden ok okán meditálnak, azon a személyen, akiben minden jelen van, és akiből minden kiárad. A *Śrīmad-Bhāgavatam* későbbi fejezetei elmagyarázzák, hogyan lehetséges ez.

Caitanya Mahāprabhu a *Śrīmad-Bhāgavatamot* a hibátlan *purāṇának* nevezi, mivel transzcendentális beszélgetéseket tartalmaz az Istenség Legfelsőbb Személyisége, Śrī Kṛṣṇa kedvteléseiről. A *Śrīmad-Bhāgavatam* története ugyan csak dicsőséges: Vyāsadeva írta, s lelki tanítómestere, Śrī Nārada Muni utasítására élettapasztalattá érett transzcendentális tudása révén szerkesztette meg. Vyāsadeva írta és állította össze az egész védikus iro-

dalmat: a négy Védát, a *Vedānta-sūtrát* vagy *Brahma-sūtrát*, a *purāṇákat* és a Mahābhāratát, de nem volt addig elégedett, amíg meg nem írta a *Śrīmad-Bhāgavatamot*. Lelki tanítómestere észrevette elégedetlenségét, és nyomatékosan azt tanácsolta neki, hogy írjon az Úr Śrī Kṛṣṇa transzcendentális cselekedeteiről is. Śrī Kṛṣṇa transzcendentális cselekedeteiről a *Śrīmad-Bhāgavatam* tizedik énekében olvashatunk, s ez a rész tartalmazza Vyāsadeva teljes munkájának lényegét. Nem szabad rögtön a tizedik éneknél kezdeni az olvasást, hanem az első ének alapos tanulmányozásával s e tudás alapos elsajátításával fokozatosan kell azt megközelíteni.

A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda
(Śrī Caitanya tanítása 23.)

GYÓGYÍTÓ AZ ŐSI

A Śrīmad-Bhāgavatam és a Rāmāyaṇa is elmeséli Rāma király útját. Ez a csodás történet Istenről, Rāmáról szól, aki azért szállt alá, hogy példát mutasson a világnak: milyen az ideális férj és vezető – az ideális ember! Párja, Sītādevī, az ideális hölgy pedig ideális társként állt mellette.

B.G. Sharma

TÖRTÉNET INDIÁBÓL

A történet egy pontján Rāvaṇa, Śrī Laṅkā teljhatalmú ura szemet vetett Sītādevīre, és fondorlattal elrabolta, miközben Rāma távol volt. Śrī Laṅkāra hurcolta, s az erényes hölgy ott raboskodott, míg Hanumān, Rāma hű társa meg nem találta. Rāma, miután ő is a helyszínre érkezett, megküzdött Rāvaṇával, és kiszabadította hitvesét. De ami közben belül, a lelkekben történik, az megér egy misét... mit misét: pszichoterápiát.

Rāvaṇa karakterét hosszasan ecseteli a történet feljegyzője, Vālmiki, s az eposz lapjain kirajzolódik egy erős narcisztikus személyiségzavarral küzdő személy képe. Olyannyira erős benne ez a személyiségzavar, hogy nevezhetnénk akár pszichopátának is. Rāvaṇa saját magát és a vágyait mindenk fölé helyezte. Mindemellett nagy hatalma volt, és meglehetősen vonzó, lehangoló tulajdonságokkal bírt, hiszen Śiva híveként a lemondásai hatására nagy erőre és hatalomra tett szert. Mások iránt azonban semmi empátia nem szorult belé. Arrogáns, büszke és irigy volt. És mint ilyen, azt gondolta, hogy mások is így viszonyulnak hozzá. Ezért mindent és mindenkit megpróbált leigázni, vagy legalább hasznot húzni belőle. Főleg a háreméből...

Rāvaṇa igazi narcisztikus személyhez illően jól el tudta magát adni. Úgy férközött mások bizalmába, hogy egy tiszta empátához hasonló tulajdonságokat mutatott. Vagyis egy angyalnak tűnt, s a csillagokat is lehazudta az égről. Mindig ez történik, ugye? Ez történt Sītādevī esetében is.

Egy gyámoltalan és vonzó arany szarvassal kicsalogatta Sītādevīt védett rejtekéből, majd elrabolta, és Śrī Laṅkāra hurcolta. Sītādevī természetesen rá sem nézett volna az őzre, ha tudja, hogy ki ő valójában. És igen, rá sem nézett, miután megtudta, hogy ki ő valójában. De a baj már beütött: empataként egy súlyosan narcisztikus személyhez volt láncolva, akivel nem volt ereje, lehetősége szembeszállni.

Ám mégis tudott mihez folyamodni.

Sītādevī maga a női energia, hiszen ő maga az eredeti nő, Isten női fele, aki egy is vele, de mégis különbözik is tőle. Ahol női energia és empátia tapasztalható, az az ő részleges megnyilvánulása. Tehát Sītādevī az eredeti empata. Ez a történet megmutatja, mi a veszélye, ha egy empata elszakad a forrástól; ha a női energia elszakad a férfi energiától; ha az érzelem elszakad a logikától; illetve ha a jobb agyfélteke elszakad a bal agyféltekétől...

Sītādevī azonban soha nem szakadt el valójában Rāmától. Mindig rá gondolt, ő adta az erejét, az életét. Sītā szépsége, fensége, memóriája, szívhez szóló szavai, értelme, határozottsága, állhatatossága és türelme – melyek mind női természetű tulaj-

donságok – azért volt élő, mert a forráshoz, Rāmához kapcsolódott, abban gyökerezett. Ezért Sītādevī valódi lényéhez Rāvaṇa nem tudott „hozzáférni”. De ez szó szerint is így volt. Amikor Rāvaṇa elrabolta, Sītādevīnek csak a másolatát vihette magával, Māyā Sītāt. Az eredeti Sītādevīt Agni, a tűz félistene rejtette el. Mikor Sītādevī kiszabadult a fogságból, a tűzbe lépve bizonyította az ártatlanságát, azt, hogy nem kompromittálta Rāvaṇa haszonleső kéjvágya. Māyā Sītā lépett be a tűzbe, ahonnan viszont – Agni menedékéből – az igazi Sītādevī lépett ki.

Ez utat mutat a sérült empatának, hogyan álljon bele a küzdelembe. A gyógyulás útját is megmutatja neki. Akkor tudja maga mögött hagyni a bajt, ha felelősséget vállal az állapotáért, s elfogadja, hogy a helyzet, amibe került, az mindig érte van – azért, hogy tanuljon belőle. Az őszinteség az út, a tiszta szívűek útja, akik nem hárítanak, nem kenik a felelősséget másra, hanem elfogadják, hogy ez az útjuk, s felvállalják a rájuk váró feladatot. Ha ez megtörténik, a karma nyomában járó trauma tüzeiből új ember léphet ki. Az a végtelenül erős, tudatos és ragyogó lélek, aki mindig is ott volt belül...

Ez a küzdelem azonban alapvetően belül zajlik. Kivetíthetjük másra, mondván, hogy „én vagyok a mindig jó – igaz, sérült – empata, a másik meg a narcisztikus gazember”. De a két dolog egy tőről fakad. Ugyanannak a problémának a két oldala. Ezért vonzzák mágnesként egymást a narcisztikusok és a sérült empatak. Minél sérültebbek, annál könnyebben találják meg egymást. Mert a sors egymással akarja tanítani őket. A sérült empatak már kezdik érteni, hogy a feltétel nélküli szeretet az út, de egy dolog mégis jelen-

tősen bezavar: sokaknak gyermekkorától kezdve eleve erről, a szeretetről szól az élete, és mégis pontosan ez teszi tönkre őt. De akkor ez azt jelentené, hogy a feltétel nélküli szeretet bizonyos esetekben ártalmas? Mégsem ez lenne az út? Hamis illúziókat kergetnek, rózsaszín buborékot fújnak, akik ezt hirdetik?

A gyermekkori szeretethiány traumáját az empatikus emberek az önátadás pozitív érzésével próbálják öntudatlanul is gyógyítani. Keresik, kutatják, mert mindig érezni akarják az érzéseket. Az érzéseket, melyekben nekik soha nem volt részük – vagy alig. Így magukévá teszik az önátadás, a megbocsátás képességét, illetve azt, hogy feltétel nélkül csak adjanak. Még akkor is, ha a másik mindig csak elvenni akar. Megtapasztalják érzelmeik gyógyító hatását. Vagy legalábbis azt hiszik, hogy azt tapasztalják. Mert valójában egyedül maradnak, hiszen viszonzás nélkül nem valósul meg a kapcsolódás. A valós érzelmekhez ugyanis két ember kell. (Sőt: az illúziómentes érzésekhez két lélek.) Így aztán

az egészből egy illuzórikus összekapcsolódás lesz, amiben az önértékelés, s minden, ami jó, ami erőt ad, ami ragyogóvá tesz, szépen lassan kezd elhervadni és leépülni, miközben az újabb és újabb traumákat az illuzórikus érzelmi buborékok táncával próbálja eltakarni az ember.

Így működnek a sérült empatak. A sérült empata sérültsége pont abban rejlik, hogy nem tudja, nem látja megfelelően, hogy kinek, minek és hogyan adja oda magát. Mert ha (leegyszerűsítve) szinte bárkinek átadjuk magunkat, akkor jön az élet, hogy megtanítsa: Istennek kell odaadnunk magunkat, illetve annak, aki, ami és amikor valóban isteni módon közelít hozzánk, s valóban Istent képviseli az életünkben. És ami legalább ilyen fontos: átadni magunkat a saját isteni oldalunknak, a bennünk rejlő isteninek, Istennek, hiszen annak ellenére, hogy különbözünk tőle, egyek is vagyunk vele. Nevezhetjük ez utóbbit valódi önszeretnek is. Ez semmiképp nem keverendő össze az önzéssel. Az önszeretet valódi jelentése az, hogy a bennünk rejlő isteninek és a valóban isteni kapcsolatoknak adjuk át magunkat, s ezzel erősítjük, emeljük fel az életünket.

Mert mindez a *bhakti*, a valódi feltétel nélküli szeretet útjához tartozik. A *śuddha-sattva* (a tiszta létezés) az az állapot, amikor az irigység, büszkeség, kéjvágy stb. eltűnik. Az elme – s így a létezésünk is – kitisztul. Ebben az állapotban megjelenhet a tiszta valóság. Ezeken az alapon, a tudás, a tudatosság és az önátadás – a cselekvés és kreativitás tökéletessége – harmóniájából nyilvánul meg a valódi élet: a *bhakti*, a feltétel nélküli szeretet. Vagyis az *icchā-śakti* talajából kihajt a *jñāna-śakti* és a *kriyā-śakti* harmóniája: a *bhakti*... s meg nyilvánul az örökké ragyogó *sat-cit-ānanda*

(örökkévaló, tudással és boldogsággal teli) természetünk. Mindez azt is jelenti, hogy ha valamelyik nincs rendben, sérül a harmónia, s nem nyilvánul meg a valódi élet (a *bhakti*). Ha a tudás, a tudatosság mellett nincs önátadás, a harmónia nem jön létre – sérült, sőt narcisztikus vagy pszichopata szimptomákká alakul át. Ha viszont az önátadás megvan ugyan, de valódi tudatosság, tudás nélkül, akkor sérült empatává válunk, aki minél sérültebb, annál inkább magát és az isteni természetét pusztítja.

Lenyűgöző, ahogy Kṛṣṇa a *Bhagavad-gītā*-ban bemutatja, hogy a lélek és az anyag megkülönböztetése, azaz a felemelő, az isteni, illetve a lehúzó anyagi közti különbséget tisztán látó isteni bölcsesség kell ahhoz, hogy a valódi önátadás működjön. Így a fejlődéshez a sérült empata legfőbb útja és eszköze ennek a megkülönböztető képességnek a használata; mégpedig azért, hogy az ártatlan gyermekként belül lakozó lélek – akik mi magunk vagyunk – a hervadó és rothadásra ítélt virágos érzelmek helyett megtalálja azt a gyógyító és mindent virágba borító, örökké friss állapotot, melyre mindig is szomjazott, és amely az egyetlen valódi gyógyír a számára... Mindannyiunk számára. A *Śrīmad-Bhāgavatam* pedig gyógyító és valóságos tanmesék formájában tanít bennünket arra, hogyan zajlik ez a visszatalálás.

Rāma is kiszabadította végül Sītát Rāvaṇa karjai közül. Az empata megtalálja az isteni rendet, a tudást, a tudatosságot, s így kiszabadul a mérgező kapcsolatból és elmeállapotból. Egyszer majd a narcisztikus is megtalálja az empatikus oldalát, és másokat is elkezd látni. Hozzáfog, hogy végre megtanulja: hogyan kell adni.

Acyutānanda Dāsa

A SZEMÉLYTELENSÉG GYILKOS VÍRUSA

MI TÖRTÉNIK ITT?

Az elmúlt száz-százhusz év egyértelműen a gyorsuló életről és a gyorsuló folyamatokról szólt: ebben az időszakban vált mindennapossá a személyautó használata, épült ki a távolsági és városi tömegközlekedés, terjedt el a telefon más távközlési eszközökkel együtt (távíró, telex, telefax), és felgyorsultak a társadalmi folyamatok is: megváltoztak az emberek kapcsolattartási szokásai, különösen az internet elterjedésének köszönhetően, legújabbban pedig a pandémia kényszerítette ki szinte napok leforgása alatt, hogy megváltozott a munkahely, az iskola, a szórakozás fogalma is.

VESZÉLYBEN AZ EMBERISÉG ÉLŐHELYE, A FÖLD

De nemcsak az élet- és munkakörülményeink változnak gyorsan, hanem – a természeti folyamatoknál megszokott évmilliók vagy legalábbis évezredek helyett – gyakorlatilag évek alatt jelentős változások következtek be bolygónk szinte valamennyi, az emberi faj élőhelye szempontjából lényeges jellemzőjében: a klímában, a vízháztartásban, a mezőgazdasági művelésre fogható talaj tulajdonságaiban.

A változások közvetlen anyagi okait a természettudományok művelői többnyire azonosítani tudják: minden változásnak

nyomon lehet követni a fizikai, kémiai, biológiai okait, és bár a társadalmak status quót megőrizni próbáló vezetői, a politikai osztály vonakodik szembenézni vele, itt valójában az emberi faj élőhelye került veszélybe, mégpedig globális szinten, azaz valamennyi földrész valamennyi tájegységén: egymást érik a természeti katasztrófák, a földrengések, a megfélemezhetetlen erdőtüzek, a hirtelen kialakuló pusztító árvizek, és persze itt van a világjárvány is. A „globális faluban” pedig bármi és bárhol történjék is, az az egész emberi populációra hatással van.

A tudomány tehát megtalálja az okokat, ám ami meghökkentő, az a változások gyorsasága – azaz akár azt is hihetnők, hogy valamilyen értelmes, sőt érzelmekkel rendelkező lény reagál az emberiség csínytevéseire.

NAPFIVÉR, HOLDNŐVÉR?

Nem is olyan régen, párszáz éve, amikor a természeti jelenségek természettudományos okai még rejtve voltak, még az úgynevezett civilizált emberek is úgy gondolták, hogy az efféle bajokat Isten küldi, hogy megbüntesse a bűnös embereket. Más felfogás szerint a természeti erők is személyiséggel bírnak, és a természeti csapásokkal az ellenük elkövetett bűnökért állnak bosszút. Ilyen felfogása van pl. sok etnikai vallásnak, sőt a sintoizmusnak is, amelyeket a vallástudomány hideg távolságtartással *animizmusnak* nevez, bár mára már túllépett azon, hogy ezeket a vallásokat primitívnek, „természetvallásnak”, vagy akár babonának nevezze.

A hinduizmus ősi, több ezer éve leírt

A védikus napisten, Szúrja szobra a Konáraki naptemplomban (Orissza, India)

szentírásaiból megtudhatjuk, hogy a világot sokféle – és nem csak az ember számára látható – lény népesíti be. A számunkra közvetlenül nem tapasztalható lények egy csoportját a *devák*, azaz a félistenek alkotják. A szentírások szerint minden természeti jelenségnek, illetve minden bolygónak irányító személyisége van, így például a szélnek, a Napnak, a Holdnak, a Földnek, a tűznek is. A védikus iratok, amelyek nemcsak spirituális tanácsokat adnak, hanem az anyagi boldogulással is foglalkoznak, leírják, hogy ezeknek a lényeknek a jóindulatát áldozatokkal lehet elnyerni. Részletes instrukciókat találhatunk arra, hogy például melyik félistennek mit kell áldozni ahhoz, hogy megfelelő eső legyen, hogy a lányok jó férjet kapjanak, vagy

„*...Az embernek
ezért csupán
azt szabad
elfogadnia, amire
szüksége van, s
ami őt illeti meg.
Minden mástól
tartózkodnia kell,
jól tudván, hogy
az kihez tartozik.*”
Sri Ísopanişad, első mantra

hogy sikeres legyen az üzleti vállalkozásunk.

Ez a gondolkodásmód azonban, legalábbis Nyugaton, először az intézményes vallások elterjedésével, majd a felvilágosodással és a materialista tudomány megerősödésével háttérbe szorult, s ma már általánossá vált, hogy a természeti erőket, természeti tárgyakat személytelennek tekintik. Ez a szemlélet nem csak a keleti vallások tanításaival ellenkezik: a többi nagy világvallástól sem idegen a természeti erők spirituális felfogása. Így például a kereszténység felfogása szerint az élettelen természetben is jelen van a spiritualitás, mivel az az Isten teremtménye. Az iszlám szerint pedig noha a természeti erők, tárgyak nem élnek, azok Isten szolgálói, s az ítéletnapon tanúskodni fognak a szabad akarattal rendelkező emberek mellett, illetve ellen.

PUSZTÍTÓ SZEMÉLYTELENSÉG

Az emberiségnek a természethez, a környezethez való viszonya elszemélytelenedése abban nyilvánult meg, hogy – különösen az ipari forradalmat követően – a természet kincseit szabad prédának tekintette, és azokat minden lelkifurdalás vagy mértéktartás nélkül kisajátította. A rövid távú, profitérdek miatti természetpusztításra rengeteg példát találhatunk, ám itt csak néhányat említek meg. A középkorig erdőkkel borított Brit-szigeteken az ipar energiaigényének kielégítésére az erdőségek nagy

részét kivágták. Az eredmény: talajpusztulás, valamint az éghajlat jelentős megváltozása. Magyarországon a 19. századtól kezdődően nagyarányú folyamatszabályozás történt, úgymond a pusztító árvizek megelőzésére, bár a valódi indíték az volt, hogy szántóföldeket nyerjenek az árterek helyén. Igen ám, de azzal, hogy rövidítették

a folyók, elsősorban a Tisza lefolyását, elvették a táj víztározó képességét, szélsőségeiből tették az időjárását, és megindították azt a folyamatot, amelynek eredményeképpen ma a Nagyalföld jelentős része már fél-sivatagnak tekinthető.

A PAZARLÁS GAZDASÁGI MODELLJE

Addig még hagyján volt, amíg az így termelt áruk tényleges szükségleteket elégítettek ki – körülbelül a 20. század közepéig. A termelési növekedésével és a piacok telítődésével azonban megjelent a pocsékolás, azaz az eladások mesterséges feltornázása érdekében jelentős szerepet kapott a divat, sőt a 21. század elejétől a tervezett elavulás is, amely intézményessé tette a pazarlást. Ennek következménye a soha nem látott mértékű szemétermelés, a fejlődő* országokat előzőnlő elektronikai hulladék, amely helyenként már hegyeket alkot, a tengereken kialakult kontinensnyi méretű úszó szemszigetekről nem is beszélve.

* A „fejlődő” csupán politikailag korrekt, eufemisztikus kifejezés (értsd: szegény).

Lehet, hogy az ősi szentírások felfogása – a természeti erők és tárgyak személyes volta – több mint babona? Talán elégük lett a félisteneknek abból, hogy semmibe vesszük őket, sőt teleszemeteljük a világukat?

A *Śrī Īsopaniṣad* első mantrája szerint: „A világegyetemen belül az Űr irányít minden élő és élettelen, s minden az Övé. Az embernek ezért csupán azt szabad elfogad-

nia, amire szüksége van, s ami őt illeti meg. Minden mástól tartózkodnia kell, jól tudván, hogy az kihez tartozik.” Nincs semmi csodálnivaló azon, hogy Isten személyeket, csőszöket rendel a tulajdona védelmére. Ideje lenne magunkba szállni, és több tiszteletet tanúsítani a természeti erők irányító személyek és Isten tulajdona, a természeti kincsek iránt.

Madhupati Dāsa

A MÁTRIX

A VÉDÁK SZEMÉVEL

Elkészült a Mátrix 4. része. A nézők újra Neo, Trinity és az emberiség tudatának felszabadításáért folytatott küzdelem kalandjaiba vethetik magukat!

A korszakalkotó filmsorozatot számos különböző spirituális tradíció követői érezhetik a magukénak; ki-ki a saját vallásának, filozófiájának tanításait ismerheti fel benne. Vannak, akik a Mátrixot a krisztusi tanítások modern megfogalmazásának tekintik, mások a főhősben Buddha karakterét vélik felfedezni, megint mások az egész művet modern technokrata világunk társadalomkritikájának tekintik, sokan pedig csupán egy látványos akció-mozinak. Mindez így van rendjén – a Mátrix mindenkié, aki szereti.

Abban azonban szinte mindenki egyetért, hogy ez a film az átlagos hollywoodi produkciók sekélyes, materialista propagandát sulykoló narratíváitól eltérően fontos és mély üzeneteket közvetít, melyek akár el is indíthatják az erre fogékony nézőt a nagy betűs Igazság keresésének útján. Jelen cikkünkben a Mátrix sorozat védikus vonatkozásaiba szeretnénk némi betekintést nyújtani.

A mű alapgondolata szerint a világ, amelyben élünk, csak egy számítógépes szimuláció, melyre az emberek rá vannak

csatlakoztatva, és minden, amit valóságként élnek meg, csupán ennek a mesterségesen generált illúzióknak a manifesztációja.

„Minden, amit érzel, szagolsz, ízlelsz, látsz (...) csupán az agyad által megfejtett elektromos jelhalmaz” – hangzik el az egyik jelenetben.

A Védák is azt tanítják, hogy az anyagi teremtés nem más, mint *māyā*, amely Isten illúziókeltő energiájaként befedi a világ lakóinak tudatát, eltakarva előlük a valóságot. Az egyik legfőbb védikus szentírás, a *Śrīmad-Bhāgavatam* így ír:

„Ez az egész univerzum valóságosnak látszik, pedig természeténél fogva valótlan, akárcsak egy álom. Elhomályosítja a tudatot, és újra meg újra szenvedéssel sújtja az embert. Azért tűnik valóságosnak, mert az az illúzió-energia hozza létre, mely Istentől ered, akinek megszámlálhatatlan transzcendentális formáját örök boldogság és tudás hatja át” (*Śrīmad-Bhāgavatam* 10.14.22).

A film főhőse, Neo az Igazság után kutató útkeresőt jeleníti meg, aki úgy érzi, „valami baj van a világgal, nem tudja, mi az, csak azt, hogy van, mint egy szilánk az agyban, ami megőrjít”. Ez az érzés az, amely min-

Lelki avatás, avagy válaszd a piros pirulát!

den igazságkeresőt motivál. Minden olyan embert, aki nem törődik bele abba, hogy minden úgy van, ahogy van, hanem a dolgok mögé akar látni, és meg akarja találni a létezés eredetét, célját és a módszert, melylyel e cél elérhető. Mivel Neóban megvan ennek az igazság utáni őszinte kutatásnak a vágya, ez elvezeti őt Morpheuszhoz, aki a filmben a gurut, a megvilágosodást elért lelki tanítómestert képviseli. Morpheus felkínálja Neónak, hogy megmutatja neki a valóságot, ám ehhez nagy döntést kell hoznia: mindent maga mögött kell hagynia, és be kell vennie a „piros pirulát”, amellyel kikerülhet az illúzióból. Egy másik védikus írás, a *Bhagavad-gītā* szintén azt javasolja: ahhoz, hogy az ember hatékonyan haladjon az igazság megismerésének útján, elengedhetetlen, hogy ezt egy lelki tanító iránymutatásával tegye.

„Fordulj egy lelki tanítómesterhez, úgy próbáld megismerni az igazságot! Tudakozódj tőle alázatosan, és szolgálj őt! Az önmegvalósított lelkek képesek tudásban

részesíteni téged, mert ők már látták az igazságot” (*Bhagavad-gītā* 4.34).

A Morpheustól kapott tanítás és a piros pirula hatására Neo felébred, vagyis lecsatlakozik a Mátrixról. Ez a jelenet képviseli a lelki tökéletessé válás folyamatát. Kṛṣṇa azt mondja a *Bhagavad-gītā*-ban, hogy az Ő *māyā*-energiája rendkívül erős, ám azok, akik átadják magukat Neki, könnyen túlléphetnek rajta. Ez az önátadás nem más, mint a *bhakti-yoga* folyamata, melynek legfontosabb gyakorlata a Hare Kṛṣṇa *mahā-mantra* éneklése: Hare Kṛṣṇa Hare Kṛṣṇa Kṛṣṇa Kṛṣṇa Hare Hare Hare Rāma Hare Rāma Rāma Rāma Hare Hare. Ez a mantra a valódi piros pirula. E transzcendentális hangvibráció a valóság legmagasabb szférájából, Isten birodalmából száll alá, és ugyanoda emeli fel annak tudatát, aki rendszeresen énekli, ismétli azt.

Felébredése után hősünk egy teljesen másik világban találja magát: az igazi valóságban. Ám ez a világ korántsem szívderítő. Egy posztapokaliptikus környezetbe kerül,

ahol már nincs növényzet, nincsenek állatok, s szinte már a teljes emberiség az öntudatukra ébredt gépek által kreált gigantikus erőműben raboskodik, míg tudatuk a Mátrix illúzióvilágában szendereg.

Úgy gondolom, a film ezen része nagyon érzéketlenül tárja elénk a védikus világnézet alap gondolatát, jelesül, hogy a minket körülvevő illúzió világán túl létezik egy másik világ is.

A *Bhagavad-gītā* elbeszélője, Kṛṣṇa, az Istenség Legfelsőbb Személyisége így beszél erről:

„Létezik egy másik, megnyilvánulatlan természet is, amely ehhez a megnyilvánult és megnyilvánulatlan anyaghoz képest örök és transzcendentális: a legfelsőbb világ ez, amely sohasem semmisül meg, s még akkor is megőrzi eredeti létét, amikor ebben a világban már minden megsemmisült” (*Bhagavad-gītā* 8.20).

Ám a Mátrixban látottaktól eltérően ez a világ nem sivár, hideg és veszedelmes, hanem éppen ellenkezőleg: örökkévalóság, tudás és egyre növekvő boldogság jellemzi. Ez a létezés eredeti színtere, míg világunk csupán ennek eltorzult tükörképe. Abban azonban megegyezik a Védák és a Mátrix világképe, hogy a lélek a felébredés, a megvilágosodás állapotában is megmarad személynek, s a valódi világ is változatos – szó sincs arról, hogy pusztán valami személytelen ragyogás vagy üresség lenne.

Miután Neo némi képzésben részesül, csatlakozik Morpheus csapatához, amelynek célja a Mátrixban szenvedő, alvó lelkek felszabadítása.

A Krisna-tudat mozgalmának tagjai méltán érezhetnek lelki közösséget Morpheus csapatával, mivel Bhaktivedanta Swami Prabhupāda, a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének alapító *ācāryája* szintén azt tanította követőinek, hogy miután ők maguk a lelki útra léptek, igyekezzenek másokat is elindítani a tökéletesség útján.

A nagy védikus tanító, Isten inkarnációja, Caitanya Mahāprabhu ezt így fogalmazza meg:

„Ébredjetek, ébredjetek alvó lelkek, eleget aludtatok már Māyā illúziójában!” (Śrīla Bhakti-vinoda Ṭhākura: *Gītāvalī*).

A harmadik rész végén, mikor Neo megküzd az egész trilógiát végigkísérő ellenségével, a gonosz Smith ügynökkel, az összecsapás végére ráébred, hogy ellensége nem más, mint az ő saját lényének kivetülése, tehát ha le akarja őt győzni, saját magát kell legyőznie. Hősünk végül feláldozza magát, ezzel elpusztítja Smitht, és felszabadítja az emberiséget. A lelki fejlődés is erről szól. Felül kell emelkednünk alacsonyabb természetünkön, hamis énképünkön, anyagi ragaszkodásainkon, s ezzel tesszük a legnagyobb szolgálatot az emberiségnek is.

A Mátrix legfőbb üzenete talán a végső összecsapás alatt felcsendülő, a Védákból származó mantra szövegében sűrűsödik össze. Ez a mantra arra invitál minket, hogy ismerjük fel a körülöttünk lévő világ illuzórikus voltát, s tegyük életünk céljává, hogy kikerüljünk ebből az illúzióból, hogy beléphessünk a valóság örökkévaló, tudással és gyönyörrel teli létállapotába.

**om asato mā sadgamaya
tamaso mā jyotir gamaya
mṛtyor mā 'mṛtaṁ gamaya
om śāntiḥ śāntiḥ śāntiḥ**

**Om Vezess engem a káprázatból és nemlétből az igazságba, a valóságba,
vezess engem a homályból a világosságba,
vezess engem a halálból a halhatatlanságba.
Om Béke, béke, béke.**

(Bṛhadāraṇyaka-upaniṣad 1.3.28)

Mohana Dāsa

TANMESÉK FELNŐTTEKNEK A ŚRĪMAD-BHĀGAVATAMBÓL

NINCS AKADÁLY, HA MEG AKAR VÉDENI

A kis Prahlāda az Úr nagy és kiváló *bhaktája* volt. Ötévesen már ismerte a Föld legrégebbi és leghosszabb szentírásainak, a Védáknak és magyarázatainak a lényegét, de jártos volt a legtöbb tudományban is. Ezért egyértelmű

volt számára, hogy a közönséges dolgok – mint amilyen a politikatudomány vagy a közgazdaságtan, melyek nagyon könnyen az emberek anyagi kihasználásához vezetnek – őt nem érdeklik. Ő Istenről szeretett volna hallani az iskolában, továbbá a lélekről és az élet értelméről: olyan dolgokról, amelyek örökérvényűek, s boldoggá teszik az embert lelki értelemben is.

Mivel tanárai nem osztották ezt a nézetet, és a hagyományos tantárgyakból képezték csak őt, iskolatársainak kezdett el külön előadásokat tartani a szünetekben. A tanárok hamar megelégtették a kis Prahlāda buzgóságát, és bepanaszolták apjának, aki történetesen Hiraṇyakaśipu volt, a démonok – értsd: a démonikus értékrendű, materialista gondolkodású emberek – királya. Az apa látszólag olyan volt, mint bármely jólelkű édesapa, aki csak jót akar a fiának, amikor azonban meghallotta, hogy a gyermek ellenszegül a képzésnek, amit kitervelt számára, változtatott módokon próbálta saját gyermekét megkínózni, ezzel is nyomatékosítva, hogy vele nem lehet packázni. Az apa gőgjét csak erősítette, hogy tudta: korábbi vezeklései eredményeként olyan áldást kapott, melynek köszönhetően nem lehet megölni őt sem éjjel, sem nappal, sem a földön, sem a vízben, sem a levegőben, és sem ember, sem állat nem végezhet vele – így nem volt mitől félnie embertelen tettei miatt. Hosszas vívódás után végül arra jutott, hogy végképp eltörli a föld színéről Prahlādát, aki Viṣṇuhoz, az Istenség Legfelsőbb Személyiségéhez ragaszkodott vér szerinti apja helyett. Öntelten ezt ordította a fiának: „Ha annyira hiszel a te Istenedben, jelenjen meg itt és most, ebből az oszlopból!” Arra azonban nem számított, hogy a gyermek hite olyan erős, az Úr pedig annyira szereti a kis *bhaktáját*, hogy azon nyomban meg is jelenik az oszlopból. Ha pedig már így történt, megragadta az alkalmat, hogy a démon Hiraṇyakaśiput is magával vigye. A kapott áldásokat figyelembe véve alkonyatkor, az Úr a saját ölében, tehát nem a földön és nem a levegőben, egy félig oroszlán, félig emberi formában tépte őt darabokra.

A tanulság pedig az, hogyha Isten el akar pusztítani valakit, nincs olyan áldás, ami megvédené az illetőt, ha pedig meg akarja menteni, semmi sem lehet akadály a Számára! Az Úrnak pedig legalább annyira fontosak a saját hívei, mint a hívőknek Ő maga.

A TEST IGÉNYEIT NEM LEHET KIELÉGÍTENI; HA A LELKÜNKET ELADJUK ÉRTE, AKKOR SEM

Yayāti király az Úr Brahmā, és egyébként az intelligenciát uraló Merkúr bolygó leszármazottja volt, az ő családjukban született meg. Különös jólétben élt feleségével, Devayānival, aki Śukrācārya, a démonok lelki tanítómestere lánya volt, és egyben az anyagi örömöket uraló Vénusz bolygónak az irányító istensége. Yayāti király nem tudta, hogy felesége udvarhölgyei közül Sarmisṭhā egy olyan leány, aki nem éppen állhatatos. Valójában azért kellett Devayānī szolgálójaként élnie, mert korábban egy kútba próbálta ölni urának feleségét. Bár a királyt figyelmeztették, hogy vigyázzon a szolgálólánnyal, annak ravasz kérlelésétől, hogy gyermeket szeretne, meglágyult a szíve.

Amikor viszonya felesége és annak apja, Śukrācārya tudomására jutott, a különleges hatalmú após megátkozta, s elvette szépségét és fiatalságát is. Mivel a király szörnyen megijedt az öregségtől és a szenvedéstől, azonnal egy könnyítésben, kegyelemben is részesült: mentesülhet az átok alól, ha valamelyik gyermeke hajlandó vele elcserélni fiatalságát. Puru, aki a legfiatalabb és a legjámborabb gyermeke volt, feláldozta

Śukrācārya megátkozza
Yayāti királyt

san fiatalon próbálja tartani a testét, elfeledkezve az élet valódi értelméről, s önző módon képes volt még saját gyermeke ifjú éveit is elvenni pusztán az élvezetért. Amikor megértette, hogy az érzékkielégítés, az evés, ivás, alvás, szórakozás, a nemi élet és más örömek nem adnak a léleknek igazi boldogságot, az önmegvalósítás folyamatába kezdett, s fiát is feloldotta az átok hatása alól. A tanulság pedig az, hogy a fiatalságunk arra való, hogy megértsük az élet valódi értelmét, tudakozódjunk Istenről, a lélek természetéről és arról, hogyan lehetünk mélyebb értelemben, tartósan is boldogok. A testi fiatalság és az élvezetek csak ideig-óráig jelentenek némi felüdülést. Ha viszont nagyon belefeledkezünk a testi éntudatba, az emberek többsége még attól sem riad vissza, hogy saját szerettei vagy családtagjai kárán nyerjen időt és életet.

Fodor Kata

fiatalságát, s átvette apja átkát, ám vele együtt a királyságot és az azzal járó felelősséget is megkapta. Az üde apa, más kötelességeit letudva, így ismét élvezni kezdte az életet; apszarák, menyeyei táncosnők társaságában mulatta idejét, mígnem újra öregedni kezdett. Ekkor rádöbben, hogy semmi más nem csinál, csak folyamato-

KOLOSZTOROK TITKA HÉTVÉGE

- Szeretnéd jobban megismerni, milyen erők rejlenek benned?
- Kipróbálnád a meditációt a gyakorlatban?
- Kész vagy egy belső felfedező kalandra és utazásra?
- Van érettséged, de nincs érettséged?

SZÁNJ EGY HÉTVÉGÉT ÖNMAGADRA!

További információ: Līlā-śuka Dāsa (Kissimon László)
Tel.: +36 30 530-6369 E-mail: kiprobalom@krisnavolgy.hu
www.tanfolyamok.krisnavolgy.hu

Helyszín:
Krisna-völgy,
Somogyvámos

Az Úr Kṛṣṇa bevonul Dvārakāba

Ötezer évvel ezelőtt járunk az időben, Indiában, Naimiṣāranya szent erdejében. A bölcssek érdeklődve ülik körül a legidősebb szentet, Sūta Gosvāmīt, hogy az élet értelméről és Isten dicsőségéről halljanak tőle. Arra is kíváncsiak, melyik a legtokéletesebb vallás, és mi az a folyamat, amely által az ember biztosan megszabadulhat a földi lét kötelékeitől. Sūta Gosvāmī megköszöni a bölcssek kérdéseit, és hosszú válaszba kezd, az alapján, amit lelki tanítómesterétől, Śukadeva Gosvāmītól tanult.

ELSŐ ÉNEK, TIZENEGYEDIK FEJEZET

20. VERS

नटनर्तकगन्धर्वाः सूतमागधवन्दिनः ।
गायन्ति चोत्तमश्लोकचरितान्यद्भुतानि च ॥ २० ॥

naṭa-nartaka-gandharvāḥ sūta-māgadha-vandināḥ
gāyanti cottamaśloka-caritāṇy adbhutāni ca

naṭa – drámaírók; *nartaka* – táncosok; *gandharvāḥ* – mennyei énekesek; *sūta* – hivatásos történészek; *māgadha* – hivatásos származáskutatók; *vandināḥ* – hivatásos, tanult szónokok; *gāyanti* – éneklik; *ca* –

külön; *uttamaśloka* – a Legfelsőbb Úr; *caritāni* – cselekedeteit; *adbhutāni* – minden emberit fölülmúló; *ca* – és.

A kiváló drámaírókat, művészeket, táncosokat, énekeseket, történészeket, családfakutatókat meghihlették az Úr emberfölötti kedvtelése, s ők is hozzájárultak az üdvözléshez, ki-ki a maga módján. Így haladtak lassan előre.

MAGYARÁZAT: Láthatjuk, hogy a társadalomnak ötezer évvel ezelőtt is szüksége volt a drámaírók, művészek, táncosok, énekesek, történészek, családfakutatók, nyilvános szónokok szolgálataira. A táncosok, az énekesek, a színjátszók leginkább a *sūdra* közösségből származtak, míg a tanult történészek, származáskutatók és nyilvános szónokok a *brāhmaṇa* közösségből kerültek ki. Mindannyian egy bizonyos kaszthoz tartoztak, és családjukban ennek alapján nevelték őket. Ezek a drámaírók, táncosok, énekesek, történészek, családfakutatók és nyilvános szónokok az Úr különféle korokban és korszakokban bemutatott emberfölötti cselekedeteivel foglalkoztak, nem pedig közönséges eseményekkel, s még a kronológiai sorrendet sem követték. A *purāṇák* csakis olyan eseményekről írnak, amelyek a Legfelsőbb Úrról szólnak a különféle korokban és korszakokban, valamint a különféle bolygókon. Ezért aztán nem találunk bennük kronológiai rendet. A modern történészek nem tudják felfogni ezt, így minden hiteles forrást mellőzve kijelentik, hogy a *purāṇák* egytől egyig kitalált történetek csupán.

Indiában még száz évvel ezelőtt sem volt olyan színházi bemutató, amelynek középpontjában ne a Legfelsőbb Úr emberfölötti tettei álltak volna. A közembereket nagyon jól szórakoztatták a színházi bemutatók. A *yātrā*-társulatok csodálatosan játszották el az Úr minden emberit fölülmúló tetteit, s így még az írástudatlan földművesek is részesülhettek a védikus irodalom tanításaiból, annak ellenére, hogy elméleti tudásuk meglehetősen hiányos volt. Ezért a kiváló színészekre, táncosokra, énekesekre, szónokokra – és másokra – szükség van a közemberek lelki felvilágosítása érdekében. A származáskutatók be tudtak számolni egy bizonyos család minden leszármazottjáról. Indiában a zarándokhelyek idegenvezetői még ma is teljes családfa-ismertetést nyújtanak az újonnan érkezőnek. Ez a csodálatos dolog egyre több olyan vendéget is vonz, akik arra vágnak, hogy efféle fontos információkra tegyenek szert.

21. VERS

भगवांस्त्र बन्धूनां पौराणामनुवर्तिनाम् ।
यथाविध्युपस्राम्य सर्वेषां मानमादधे ॥ २१ ॥

*bhagavāms tatra bandhūnāṁ paurāṇām anuvartinām
yathā-vidhy upasaṅgamyā sarveṣāṁ mānam ādadhe*

bhagavān – Śrī Kṛṣṇa, az Istenség Személyisége; *tatra* – azon a helyen; *bandhūnām* – a barátoknak; *paurāṇām* – a polgároknak; *anuvartinām* – azoknak, akik azért mentek Elé, hogy fogadják és üdvözlőljék; *yathā-vidhi* – ahogy illik; *upasaṅgamyā* – közelebb ment; *sarveṣāṁ* – mindenkinek; *mānam* – tiszteletét és hódolatát; *ādadhe* – felajánlotta.

Az Úr Kṛṣṇa, az Istenség Személyisége hozzájuk lépett, majd illendően felajánlotta hódolatát és tiszteletét barátainak, rokonainak, a város polgárainak és mindenki másnak, aki eljött, hogy fogadja és üdvözlőlje Őt.

MAGYARÁZAT: A Legfelsőbb Úr, az Istenség Személyisége nem személytelen, s nem is egy tehetetlen tárgy, aki képtelen viszonzni *bhaktái* érzéseit. A versben nagy jelentősége van a *yathā-vidhi*, vagyis az „ahogy illik” kifejezésnek. Ő mindent úgy viszonz csodálójának és *bhaktáinak*, „ahogy illik”. Természetesen tiszta *bhakta* csak egyfajta van, mert szolgálataknak nincs

más célja, csakis az Úr. Az Úr úgy viszonzza a tiszta *bhakták* érzéseit, ahogyan illik, tehát mindig figyel mindenre, ami tiszta *bhaktáival* kapcsolatos. Vannak azonban, akik személytelennek tartják Őt, így hát az Úr sem törődik személyesen velük. Mindenkit lelki tudatának fejlettsége szerint tesz elégedetté. Erre láthatunk itt példát, amint az üdvözléseket viszonzza.

22. VERS

प्रहाभिवादनाश्लेषकरस्पर्शमितेक्षणैः ।
आश्वास्य चाश्रपाकेभ्यो वरैश्चाभिमतैर्विभुः ॥ २२ ॥

*prahvābhivādanāśleṣa- kara-sparśa-smitekṣaṇaiḥ
āśvāsyā cāśvapākebhyaḥ varaiś cābhimatair vibhuḥ*

prahvā – fejét meghajtva; *abhivādana* – üdvözlő szavakkal; *āśleṣa* – megölelve; *kara-sparśa* – kezet rázva; *smite-ikṣaṇaiḥ* – ragyogó mosollyal; *āśvāsyā* – bátorítással; *ca* – és; *āśvapākebhyaḥ* – a kutyaevők legalacsonyabb fajtájáig; *varaiḥ* – áldásokkal; *ca* – szintén; *abhimataiḥ* – ahogyan óhajtja; *vibhuḥ* – a Mindenható.

A Mindenható Úr fejét meghajtva üdvözlött minden jelenlévőt, viszonzta köszöntésüket, megölelte őket, kezet rázott velük, rájuk pillantott, rájuk mosolygott, megnyugtatta őket, és áldásait adta még a legalacsonyabb rangúaknak is.

MAGYARÁZAT: Az Úr Śrī Kṛṣṇa fogadására a nép minden rétege összesereglett, Vasudevától, Ugrasénától és Gargamunitól – az apától, a nagyapától és a tanítótól – kezdve egészen a prostituáltakig és a *caṇḍālákig*, a kutyaevőkig. Az Úr mindegyiküket rangjukhoz és helyzetükhöz méltóan üdvözlölte. Mint tiszta élőlények, mindannyian az Úr különálló szerves részei vagyunk, s örök kapcsolatunk miatt egyikünk sem idegen Számára. E tiszta élőlények – aszerint, hogy hogyan szennyezik be őket az anyagi természet kötőerői – különféle szinteken állnak. Az Úr azonban egyformán ragaszkodik minden parányi részéhez, tekintet nélkül arra, hogy anyagi szempontból milyen szinten áll. Csak azért száll alá, hogy visszahívja ezeket a materialista élőlényeket, vissza az Ő birodalmába. Aki intelligens, az megragadja az alkalmat, amit az Istenség Személyisége kínál minden élőlénynek. Az Úr senkit sem utasít el királyságából, s az élőlényen múlik, elfogadja-e a lehetőséget, vagy sem.

23. VERS

स्वयं च गुरुभिर्विप्रैः सदाः स्थविरैरपि ।
आशीर्भिर्युज्यमानोऽन्यैर्वन्दिभिश्चाविशत्पुरम् ॥ २३ ॥

*svayam ca gurubhir vipraiḥ sadāraiḥ sthavirair api
āśīrbhir yujyamāno 'nyair vandibhiś cāviśat puram*

svayam – Ő maga; *ca* – szintén; *gurubhiḥ* – idősebb rokonok által; *vipraiḥ* – a brāhmaṇák által; *sadāraiḥ* – feleségeikkel; *sthaviraiḥ* – rokkant; *api* – szintén; *āśīrbhiḥ* – áldásaikkal; *yujyamānaḥ* – dicsőítve; *anyaiḥ* – mások által; *vandibhiḥ* – csodálók; *ca* – és; *aviśat* – belépett; *puram* – a városba.

Ekkor az Úr bevonult a városba az idősebb rokonok, a beteg brāhmaṇák és feleségeik társaságában, akik mind áldásaikat szórták Rá és dicsőségét zengték. Mások szintén az Ő dicsőségét magasztalták.

MAGYARÁZAT: A brāhmaṇák sosem törődtek azzal, hogy pénzét gyűjtögessenek eljövendő visszavonult életükhöz. Amikor idősök és betegek lettek, a királyi udvarba mentek, és csupán azzal, hogy a királyok és feleségeik dicső tetteit magasztalták, megkaptak mindent, amire az életben szükségük volt. Ezek a brāhmaṇák azonban nem voltak a királyok talpnyalói. A királyokat a tetteik tették valóban dicsővé, s a brāhmaṇák e nemes módszerrel még inkább bátorították őket a jámbor cselekedetekre. Az Úr Śrī Kṛṣṇa méltó minden dicsőségre, az is imádkozó brāhmaṇák és jelenlévők maguk is dicsőségesek voltak, hiszen az Úr dicsőségéről énekeltek.

24. VERS

राजमार्गं गते कृष्णे द्वारकायाः कुलस्त्रियः ।
हर्म्याण्यारूहुविप्र तदीक्षणा-महोत्सवाः ॥ २४ ॥

*rāja-mārgam gate kṛṣṇe dvārakāyāḥ kula-striyaḥ
harmyaṇy āruhur vipra tad-īkṣaṇa-mahotsavāḥ*

rāja-mārgam – a közutak; *gate* – miközben áthaladtak; *kṛṣṇe* – az Úr Kṛṣṇa által; *dvārakāyāḥ* – Dvārakā városának; *kula-striyaḥ* – a tiszteletre méltó családok hölgyei; *harmyaṇi* – a palotákon; *āruhuh* – felmentek; *vipra* – ő, brāhmaṇák; *tad-īkṣaṇa* – hogy rápillantsanak (Kṛṣṇára); *mahā-utsavāḥ* – legnagyobb ünnepként elfogadott.

Amikor az Úr Kṛṣṇa elhaladt az utakon, Dvārakā tiszteletre méltó családjainak hölgytagjai mind palotáik tetejére siettek, hogy láthassák az Urat. Ezt tekintették a legnagyobb ünnepnek.

MAGYARÁZAT: Az Urat megpillantani kétségtelenül nagy ünnep, ahogy azt Dvārakā nagyvárosi hölgyei is példázzák. Ezt a hagyományt a mai napig követik India vallásos asszonyai és lányai. Különösen a Jhulana és a Janmāṣṭamī szertartásai idején hatalmas számban gyűlnek össze az Úr templomában, ahol örök, transzcendentális formáját imádják. Az Úr transzcendentális formája, amely a templomban áll, nem különbözik az Úr személyétől. Ezt a formát *arca-vigrahának* vagy *arcā*-inkarnációnak nevezik. Az Úr belső energiája által terjeszti ki ezt a formáját, hogy lehetővé tegye az odaadó szolgálatot számtalan *bhaktájának*, akik az anyagi világban vannak. Az anyagi érzékek nem tudják felfogni az Úr lelki természetét, ezért az Úr elfogadja az *arca-vigrahát*, azt a formát, amely látszólag anyagi elemekből áll – például földből, fából vagy kőből –, de valójában szó sincs anyagi szennyezettségről. Az Úr *kaivalya* (egyetlen), ezért Benne nincsen anyag. A Mindenható Úr egyetlen egy, ezért megjelenhet bármilyen formában, anélkül, hogy az anyagi felfogás beszenyyezne. Ezért az ünnepek az Úr templomában általában éppen olyanok, mint amilyeneket Dvārakā Ura jelenlétének idején tartottak, körülbelül ötezer évvel ezelőtt. Ilyen templomokat alapítanak az Úrnak a tudományt tökéletesen ismerő hiteles *ācāryák* a szabályozó elvek szerint, hogy segítsenek az egyszerű embernek. Azok viszont, akik nem eléggé intelligensek, ezt a nagyszerű törekvést *bálványimádnak* hiszik, anélkül, hogy ismernék ezt a tudományt, s olyanba ütik az orrukat, amihez nem értenek. Ezért azok a nők és férfiak, akik részt vesznek az ünnepeken az Úr templomaiban, hogy akár csak egy pillanatra is, de lássák transzcendentális formáját, ezerszer dicsőbbek, mint azok, akik nem hisznek az Úr transzcendentális formájában.

Ebből a versből kitűnik, hogy Dvārakā lakói hatalmas palotákban éltek. Mindez a város gazdagságára utal. A hölgyek a tetőkre mentek, hogy megnézzék a felvonulást és az Urat. A nők nem keveredtek az utcai tömeggel, így méltóságukat tökéletesen megőrizték. Nem volt erőltetett egyenlőség férfiak és nők között. A nők jó hírére azzal vigyáztak, hogy távol tartották őket a férfiaktól. A nemeknek soha nem szabad korlátlanul érintkezniük.

25. VERS

नित्यं निरीक्षमाणानां यदपि द्वारकौकसाम् ।
न वितृप्यन्ति हि दृशः श्रियोधामरामच्युतम् ॥ २५ ॥

*nityaṁ nirīkṣamāṇānāṁ yad api dvārakaukasām
na vitṛpyanti hi dṛśaḥ śrīyo dhāmāṅgam acyutam*

nityam – rendszeresen, mindig; *nirīkṣamāṇānām* – azok, akik ránéznek; *yat* – bár; *api* – ellenére; *dvārakā-okasām* – Dvārakā lakói; *na* – soha; *vitṛpyanti* – elégedett; *hi* – pontosan; *dṛśaḥ* – látvány; *śrīyah* – szépség; *dhāma-aṅgam* – a test tárháza; *acyutam* – a tévedhetetlen.

Dvārakā lakói megszokták, hogy rendszeresen lát-hatják a tévedhetetlen Urat, minden szépség tárhá-zát, mégsem teltek be vele sohasem.

MAGYARÁZAT: Amikor Dvārakā városának hölgyei palotáik tetejére siettek, nem gondoltak arra, milyen sokszor látták már a tévedhetetlen Úr gyönyörű testét. Ez elárulja, hogy sohasem teltek be az Úr látványá-
val. Minden anyagi dolog elveszti egyszer a vonze-

rejét, miután néhányszor láttuk, mert törvényszerűen ráununk. Ez a törvény anyagi szinten működik, ám a lelki világban nem érvényesül. A „tévedhetetlen” szó-nak ebben a versben jelentősége van, mert bár az Úr kegyesen alászállt a földre, mégis tévedhetetlen. Az élőlények esendők, mert amikor kapcsolatba kerülnek az anyagi világgal, elveszítik lelki azonosságukat, s anyagi testük a születés, a növekedés, az átalakulás, az állandósulás, a pusztulás és a megsemmisülés befo-lyása alá kerül a természet törvényei alapján. Az Úr teste azonban nem ilyen. Eredeti helyzetét megőrizve száll alá, és sohasem kerül az anyagi kötőerők törvé-nyeinek uralma alá. Az Ő teste minden létező dolog forrása, minden szépség tárháza, mely fölülmúlja a mi tapasztalatainkat. Ezért aztán senki sem tud betelni azzal, hogy látja az Úr transzcendentális testét, mert mindig újabb és újabb szépség nyilvánul meg benne. Az Úr transzcendentális neve, formája, tulajdonságai, környezete stb. mind lelki megnyilvánulások, ezért ha az ember az Úr szent nevét ismétli vagy a tulajdonsá-gairól beszél, soha nem telik be vele. Ugyanígy az Úr társai sincsenek korlátokhoz kötve. Az Úr korlátlan, s Ő mindennek a forrása.

A MAGYARORSZÁGI KRISNA-TUDATÚ HÍVŐK KÖZÖSSÉGÉNEK FŐBB KÖZPONTJAI NYITVA ÁLLNAK AZ ÉRDEKLŐDŐK ELŐTT:

BUDAPESTI HARÉ KRISNA INDIAI OKTATÁSI ÉS KULTURÁLIS KÖZPONT

1039 Budapest, Lehel u. 15-17.
Tel.: +36 1 391-0435 (Recepció)
E-mail: lelekpilotaja@krisna.hu
Web: www.lelekpilotaja.hu

KRISNA-VÖLGY

Indiai Kulturális Központ és Biofarm
8699 Somogyvámos, Fő u. 38.
Tel.: +36 30 458-3373
E-mail: info@krisnavolgy.hu
Web: www.krisnavolgy.hu

HARÉ KRISNA KÖZPONT EGER

3300 Eger, Tűzoltó tér 5.
Tel.: +36 30 368-2610
+36 36 313-761
E-mail: eger@krisna.hu
Web: www.lepnikell.hu
Étterem: www.govindaeger.hu

HARÉ KRISNA KÖZPONT DEBRECEN

4028 Debrecen, Magyar u. 2.
Tel.: +36 30 686-3479
E-mail: info@govindadebrecen.hu
Étterem: www.govindadebrecen.hu

KECSKEMÉT

Csujokné dr. Kósa Júlia
kecskemet@krisna.hu

PÉCS

Svāhā Devī Dāsī, pecs@krisna.hu

SZOLNOK

Mālini Devī Dāsī, +36 30 836-4190
szolnok@krisna.hu

BUDAPEST GOVINDA KLUB

www.govindaklub.hu
Facebook: [f@govindaklub.hu](https://www.facebook.com/govindaklub.hu)

SZOMBATHELY, GYŐR

Kuru-śreṣṭha Dāsa, +36 30 256-8637
szombat hely@krisna.hu

SZEGED

Grantha-rāja Dāsa, +36 30 256-6362
szeged@krisna.hu

Krisna-völgy, Indiai Kulturális Központ és Biofarm

8699 Somogyvámos, Gauranga tér 1. Telefon: (30) 458-3373

info@krisnavolgy.hu, Csoportszervező: (30) 436-3900

NYITVATARTÁS: kedd–vasárnap 10:00 – 17:00

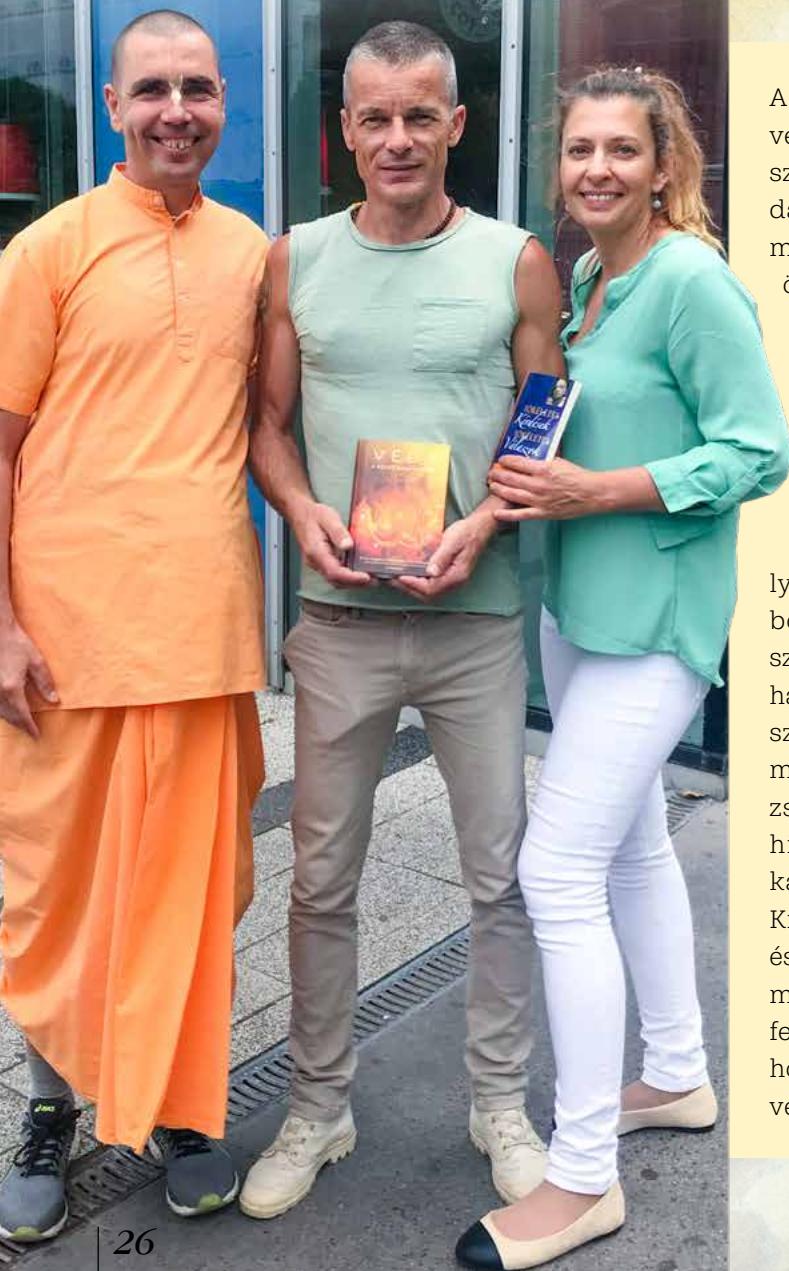
További információ:

www.krisnavolgy.hu

Segíteni

MÁSOKNAK

A *Śrīmad-Bhāgavatam* az ősi védikus irodalom része. A *veda* szó tudást jelent. A védikus irodalom sok ezer könyvet foglal magában, melyeket egy emberöltő alatt sem lehet elolvasni.

A *Śrīmad-Bhāgavatam* történeten keresztül segít bennünket a lelki tudás elérésében.

A *Śrīmad-Bhāgavatam* szövegét ötezer évvel ezelőtt jegyezték le. Kṛṣṇa, az Istenség Legfelsőbb Személyisége ekkor itt tartózkodott bolygónkon. Ebben az időben számtalan rossz jel volt tapasztalható, mert elkezdődött egy új korszak, a sötét Kali-kor, amelyben most élünk. Felerősödött a kapzsiság, az emberek civakodnak, hiányzik az együttérzés, hibákat keresünk másokban. Az Úr Kṛṣṇát elkieserítették ezek a jelek, és szeretett volna segíteni. Ő Isten, minden élőlény jóakarója, ezért felhatalmazta Śrīla Vyāsadevát, hogy megalkossa ezt a 18 000 versből álló művet, amely lelki

fényt hoz számunkra a Kali-kor sötétségében.

A *Śrīmad-Bhāgavatam* több témát foglal magában: beszél a világ teremtéséről, a lelki világról, ahonnan mi, lelkek származunk, vagy például arról, Kṛṣṇa hogyan ad menedéket szerető híveinek.

Śrīla Prabhupāda, a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének alapítója fordította le e könyveket szanszkrit nyelvről angolra. A lelki tudást csak egy hiteles lelki tanítómester tolmácsolásában lehet megérteni, és neki, Śrīla Prabhupādának köszönhetjük, hogy a fordításon túl magyarázatokkal is ellátta számunkra a verseket – így napjainkban is bárki megértheti tartalmukat.

Mit kaphatunk a *Bhāgavatam* olvasásával? Fejlődni tudunk azáltal, hogy felismerjük gyengeségeinket, azokat a tulajdonságainkat, amelyeken változtatnunk kell. A *Śrīmad-Bhāgavatam* a változásban segít, hiszen számtalan történetet olvashatunk benne olyan személyekről, akik felismerték, majd kijavították hibáikat, s szépen haladtak előre az önmegvalósítás útján.

Én 29 évvel ezelőtt találkoztam ezzel a könyvvel. Nagyon figyelmesen olvastam Krisna-hívő szerzetestársaim segítségével.

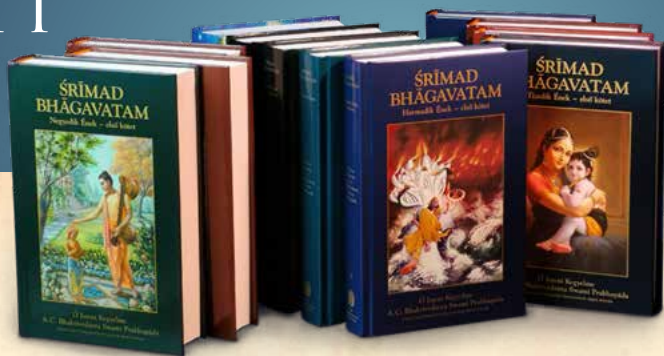
1993-ban azután én is szerzetes lettem, és beköltöztem a budapesti templomba. Nagyon nagy inspirációt és lelki erőt kaptam ezekből a könyvekből; segítettek, hogy haladhassak lelki utamon. Szerzetesként az én misszióm az, hogy beszéljek e könyvekről, és terjesztem az utcán a járókelőknek. Ez a tevékenység megtanított arra, hogyan legyek türelmes, alázatos, együttérző másokkal szemben. Sokszor találkozom olyanokkal, akik megosztják velem bánatukat, problémáikat, s én a könyvek segítségével tudok nekik reményt adni. Ezek a könyvek olyan kincseket tartalmaznak, mint a könyörület, az együttérzés, a türelem, a lelki tudás, a megbocsátás, az igazmondás, a kitartás, a lelki célok kitűzése, és még sorolhatnám.

Kedves olvasók! Szeretném egy kéréssel zárni soraimat: amikor találkoztok egy szerzetestársammal az utcán, fogadjátok el az általuk adományokért kínált könyveket. Ha elolvassátok ezeket a könyveket, olyan lelki érzéseket tapasztalhattok meg, melyek birtokában tartalmasabb életet élhettek, és másoknak is segíthettek. Az élet egyik tökéletessége, ha lelki tudással segítünk másoknak. Ne maradjatok ki belőle!

Govinda Hari Dāsa

A VÉDIKUS IRODALOM FÁJÁNAK ÉRETT GYÜMÖLCSE

RENDELD MEG MOST!

India időtlen bölcsességét az emberi tudás minden területét átfogó ősi szanszkrit szövegek, a Védák őrzik. Eredetileg szájhagyomány útján maradtak fenn, s első ízben Śrīla Vyāsadeva, Isten „irodalmi inkarnációja” jegyezte le őket ötezer évvel ezelőtt. A *Śrīmad-Bhāgavatam* nem más, mint Vyāsadeva „magnum opusa”, és egyben saját írásaihoz, a Védákhoz fűzött magyarázata. A *Śrīmad-Bhāgavatam*, amelyre „a védikus irodalom fájának érett gyümölcseként” tekintenek, a védikus tudás legteljesebb és leg-hitelesebb megvilágítását tárja eléink. Olyan transzcendentális tudomány, amely nemcsak mindennek a végső forrását tárja fel, de a hozzá fűződő kapcsolatunkat is; sőt azt is megtudhatjuk belőle, mi a kötelességünk, s hogyan tehetjük tökéletessé az életünket és az emberi társadalmat e magasztos tudásra alapozva.

Ez a lenyűgöző alkotás eredetileg szanszkrit nyelven íródott, s most újra megjelent a Śrīla Prabhupāda által angol nyelvre átültetett szöveg gondos magyar fordítása is. E kötetek figyelmes elolvasása révén az ember teljes mértékben megismerheti az Abszolút Igazságot, s mély lelki műveltségre tehet szert.

Az olvasó számtalan okból találhatja értékesnek ezt a munkát. Azok, akiket az indiai civilizáció klasszikus gyökerei érdekelnek, részletes, mindenre kiterjedő információk rendkívüli tárházát ismerhetik meg benne. Az összehasonlító filozófia és vallás tanulmányozóinak átfogó betekintést nyújt India mélységes lelki örökségének rejtelseibe. A szociológusok és antropológusok számára annak a békés és tudományosan megtervezett védikus kultúr-

nak a mindennapi életét tárja fel, amelynek intézményei egy magasan fejlett lelki világnézet alapjaira épültek. Az irodalmárok az emelkedett költészet mesterművének fogják találni, a pszichológusok számára pedig fontos perspektívákat ismeret meg a tudat természetével, az emberi viselkedéssel és a személyiség filozófiai tanulmányozásával kapcsolatban. Végül a lelki tudás után kutatóknak egyszerű és megvalósítható útmutatással szolgál, amelynek segítségével szert tehetnek az önvalóról szóló legmagasabb rendű tudásra, s megismerhetik az Abszolút Igazságot.

A Bhaktivedanta Book Trust kiadásában megjelent tizenkét kötetes írás minden bizonnyal hosszú időre jelentős helyet foglal majd el a modern ember intellektuális, kulturális és lelki életében.

KÖNYVRENDELÉSI LEHETŐSÉG

<https://bolt.krisnavolgy.hu/termek/srimad-bhagavatam-szett/>

Govinda

-KLUB-

A GOVINDA KLUB EGY ŐSZINTE KÖZÖSSÉGI KEZDEMÉNYEZÉS ARRA, HOGY HOGYAN TUDUNK MATERIALISTA, ÉRZÉKEKNEK ÉLŐ, ÉNKÖZPONTÚ, ELLENTÉTEKKEL TELI KORSZAKUNKBAN A VILÁG JELENSÉGEIRE JÓZANUL REAGÁLNI, ÉS JÓZANDOK MARADNI. NEMCSAK TANÍT, HANEM JÓ TULAJDONSÁGOK ÉS JÓ SZOKÁSOK KIALAKÍTÁSÁRA IS ÖSZTÖNÖZ.

AKTUÁLIS PROGRAMJAINKAT MEGTALÁLOD EZEKEN AZ ELÉRHETŐSÉGEKEN:

WWW.GOVINDAKLUB.HU

 /GOVINDAKLUB

Látogass el a
www.krisna.hu
oldalunkra!

- hírek, hasznos információk
- filozófia és bölcsességek
- indiai receptek és asztrológia
- bepillantás a Krisna-hívők szokásaiba
- tudományos tevékenységeink

KRISNA-VÖLGY WEBÁRUHÁZ

Krisna
völgy

Krisna-völgy ökológiai gazdaságának termékei

- könyvek
- meditációs kellékek, zenék
- mézek, lisztek, krémek, szappanok
- konyhai eszközök
- és sok minden más...

www.bolt.krisnavolgy.hu

Iratkozz fel kéthetente megjelenő hírlevelünkre!
Értesülj első kézből tanfolyamainkról, előadásainkról, rendezvényeinkről, ételosztásainkról.

www.krisna.hu/feliratkozas

Miért fontos az eredetünk?

Mindannyian csodáljuk az élőlények szépségét. Örömmel számolunk be róla, hogy már a negyedik kiadása jelent meg A természet IQ-ja című könyvnek, amely az állatok titokzatos ösztöneinek eredetével foglalkozik, többszáz gyönyörű természetfotóval illusztrálva. De miért is fontos megértenünk, hogy honnan származik az élővilág?

Az egyik felfogás szerint irányítatlan fejlődés útján alakultak ki a fajok. A másik megközelítés szerint viszont egy magasabb rendű lény tervezte meg őket. Hogy milyen választ fogadunk el az eredet kérdésére, az döntően befolyásolja az életünk irányát, az értékrendünket, sőt a társadalmunk működését is. Ne engedjük, hogy ebben a fontos kérdésben mások döntsenek helyettünk! Nézzük meg, milyen következményei vannak a kétféle megközelítésnek.

Egyes mesékben az állatok varázsfőzetből lépnek elő. Aztán átbucskáznak a fejükön, és más állatokká, vagy éppen emberré változnak. Ez nem sokban külön-

bözik a mai tudomány őslevesről és egymásba alakuló fajokról szóló elképzelésétől.

Az iskolákban tanított álláspont szerint minden faj apró, véletlenszerű változások és kiválogatódás eredményeként jött létre. Eszerint mi, emberek is csupán véletlenül kialakult, csupasz majmok vagyunk. Nem vagyunk többek egy hatalmas sejtke-pacnál. Amikor pedig az életünk véget ér, a tudatunk egyszer és mindenkorra megszűnik létezni. Az ember életének így nem lehet a halálon túli, magasabb rendű célja.

Az evolúcióelméletnek nincsenek meggyőző tudományos bizonyítékai, viszont számtalan probléma van vele. Sajnos ennek ellenére az elmúlt százötven évben a tudomány, a legtöbb egyház és a politika is elvtelen kompromisszumot kötött a darwinizmussal. Ahogy egy híres istentagadó biológus, Richard Dawkins beismerte *A vak órásmester* című könyvében:

*„Darwin tette lehetővé,
hogy intellektuálisan elégedett
ateistává váljunk.”*

A biológiaoktatás során ma elhallgatják az evolúcióelmélet hibáit, és nem beszélnek az alternatíváiról, például az intelligens tervezésről. Az emberek többségét pedig megfertőzték az ismeretterjesztő csatornákon hirdetett materialista nézetek. Az evolúcióelmélet a modern fogyasztói társadalom eredetmítoszává vált.

Milyen hatással van mindez a társadalmunk arculatára? A materialista evolúciófelfogás szerint az örömünk forrása csakis

evilági lehet: az érzéki vágyak kielégítése, a birtoklás, valamint egyes érzelmeink. Milyen viselkedést várhatunk azoktól az emberektől, akikkel elhitették ezt? A testi komfort növelésének reményében sokan eluralkodik a mohóság. Ezért egyfolytában, szükségtelenül csak vásárolnak, a fogyasztói társadalom kizsákmányolt tagjaivá válnak.

És milyen erkölcsi alapon fognak állni azok, akiket csupasz majomnak tituláltak? Figyelmen kívül fogják hagyni a világ szentírásainak jóakarató útmutatásait, s a testi élvezetek hajszolása során sokan az alkohol, a szerencsejátékok és a szexuális szabadosság áldozatai lesznek. Ám miközben a testi élvezeteket hajszolják, egyre boldogtalanabbá válnak.

A „nagyfejű állattá” degradált emberek egyre kevésbé tisztelik az életet. Kegyetlenné válnak más fajokkal és ember-társaikkal szemben is.

Amikor az emberektől elveszik a hitet egy jóságos Istenben, egyesek annyira önzővé és kegyetlenné válnak, hogy már nemcsak az erkölcs isteni elveit sértik meg, hanem az állami törvényeket is. Ha a materializmus erősödik, akkor a bűnözés is terjed.

Nézzük meg most az élővilág teremtettségének felfogását az indiai védikus írások példáján keresztül, melyeket sokmillióan isteni üzenetnek tekintenek! Ezek a könyvek – például a *Bhagavad-gītā* – részlete-

sen beszélnek az élővilág legvégső, tudatos forrásáról, Istenről, valamint a fajok teremtéséről. Természetesen mindenki olyan világképet fogad el, amelyet jónak lát. Ez az ősi bölcsesség azonban elmagyarázza, hogy mi történik, ha nem élünk harmóniában a természet isteni szabályrendszerével.

Ha önkényesen cselekszünk, a karma törvénye értelmében időnként háborúkkal, járványokkal, természeti katasztrófákkal és más nehézségekkel kell szembenéznünk. Továbbá helytelen életmódjuk miatt az emberi testből kikerülő lelkeknek újra és újra meg kell születniük néha állati, néha növényi, néha pedig emberi testben.

A védikus tanítások szerint akkor cselekszünk a legbölcsebben, ha elfogadjuk az élő és élettelen világ végső, személyes forrását. Ha így teszünk, remélhetően be fogjuk tartani a Föld bolygó használati utasítását is, amit maga a „Gyártó” állított össze a számunkra.

Egy olyan globális közösség pedig, amelyben az emberek spirituális fejlődésre

törekszenek, sokkal békésebben működik, mint a mohó fogyasztók társadalma. Ahogy Śrīla Prabhupāda, a kiemelkedő lelki tanító összegezte:

„A tudomány ma hibás elméleteket hirdet, az emberek pedig szenvednek emiatt. Amikor az összes téves teóriát kijavítják, az emberek boldogok lesznek.”

Ha összhangban élünk a Legfelsőbb Lénnel, más emberekkel és a környezetünkkel, elégedetté fogunk válni. Ráadásul lelki fejlődésre is szert tehetünk, életünk végén pedig visszatérhetünk a tökéletes lelkek örök birodalmába.

Óriási tétje van tehát, hogy véletlenül létrejött, vagy tudatosan megalkotott létformáknak tekintjük-e a különböző fajokat. A tét egyrészt a saját sorsunk, másrészt a civilizáció jövője.

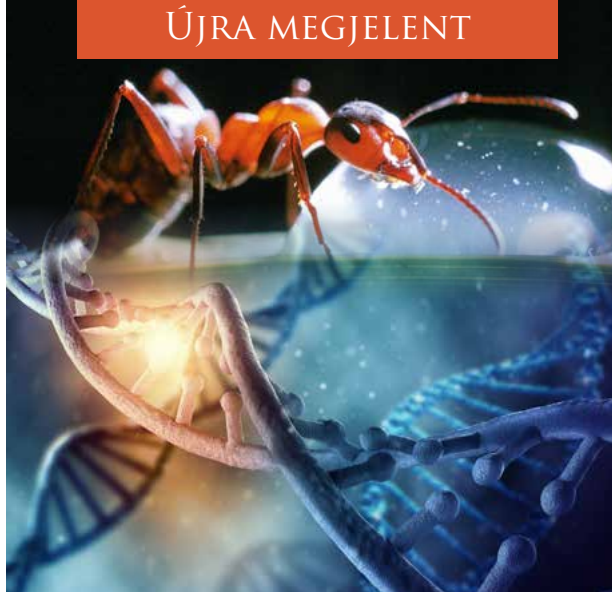
Ne engedjük meg hát, hogy mások rágják a szánkba, hogy miben higgyünk! Ne elégedjünk meg a felszínes magyarázatokkal, hanem ismerjük meg alaposan az érveket és a választási lehetőségeket, s hozzunk megalapozott döntést! Addig kutassunk, amíg meg nem találjuk a helyes választ erre a kulcsfontosságú kérdésre! Irányítatlan evolúcióval, vagy egy felsőbb akarat révén jelent meg a Földön az élővilág?

Ha egy látványos, olvasmányos, elgondolkodtató könyvet keres a témában, javasoljuk, hogy rendelje meg *A természet IQ-ja* című kiadványunkat!

Īśvara Kṛṣṇa Dāsa

Tekintse meg e cikkünk videóváltozatát is!
<https://youtu.be/70Bk-2oQeDY>

A TERMÉSZET IQ-JA!

A természet IQ-ja olyan összetett állati ösztönöket mutat be, amelyek eredetére az evolúcióelmélet nem ad kielégítő magyarázatot. Egy felsőbbrendű, programozó értelem állhat az ösztönvilág háttérében? A könyvet 2009-ben a *USA Book News* az év három legjobb tudományos ismeretterjesztő könyve közé választotta. A 160 oldalas kiadvány most megújult képanyaggal, 300 látványos természetfotóval jelenik meg. Egy könyv, amely gyönyörködtet, szórakoztat és elgondolkodtat!

www.kutatokozpont.hu/iq

ŐSI PRÓFÉCIÁK

A védikus szentírások négy folytonosan ismétlődő világkorszakot (*yugát*) említene. A Satya-yugát, melynek hossza 1 648 000 év, a Tretā-yugát (1 236 000 év), a Dvāpara-yugát (824 000 év) és a Kali-yugát (412 000 év). A Kali-kor jelenleg kb. 5000 éve tart.

A szentírások megjósolják, hogy az egyes korszakokban milyen változások fognak történni. Felmerülhet a kérdés, hogyan lehetne ezt előre megmondani? Ahogyan a négy évszak tulajdonságait is előre le tudjuk írni, úgy ezeknek a világkorszakoknak az általános jellemzői is megjósolhatók.

A *Śrīmad-Bhāgavatam* tizenkettedik éneke (12.2.1) ezt írja:

„Ó, király! Az idő roppant hatására napról napra hanyatlik majd a vallás, eltűnik az igazmondás, a tisztaság, a megbocsátás,

a kegyesség, csökken az élet hossza és a testi erő, s rövidebb lesz az emlékezet.”

A vallás négy alapelve az igazmondás, a tisztaság, a megbocsátás és a kegyesség.

Manapság csökken az igazmondás, és egyre több a hazugság. Az adott szó már semmit nem ér, és szócsavarással mindössze jogot szolgáltatnak igazság helyett.

A tisztaság külső és belső tisztaságot jelent. A mai korban az erkölcs hanyatlásával a belső tisztaság is csökken. Ezzel együtt egyre több a mentális betegség. A technikai „fejlődés” ellenére gyorsan romlik az élet minősége. Ennek főbb okai a silány élelmiszerek és a sokféle mérgező anyag fogyasztása, valamint az egyre felporgettebb és stresszesebb életmód.

A testi erő is hanyatlik, mivel az emberek

kevesebbet mozognak, mindenhova autóval, motorral, busszal, elektromos biciklivel és hasonló járművekkel mennek.

Az emlékezőképesség is csökken. A Kali-kor előtt nem volt szükség az írásra, mivel az emberek a szentírások egyes részeit képesek voltak első hallásra szóról-szóra memorizálni, és így adták azokat tovább.

„A Kali-yugában egyedül a gazdagságot tartják majd a jó születés, a helyes viselkedés, valamint a jó tulajdonságok jelének. A törvénykezést és az igazságszolgáltatást pedig csakis a hatalom alapján alkalmazzák majd” (Śrīmad-Bhāgavatam 12.2.2).

Hajdanán a lelki emelkedettsége alapján határozták meg az emberek pozícióját. Régen, ha valaki királyi vagy nemesi családból származott, akként is kellett viselkednie. Mivel ezek a családok is degradálódtak, a polgárok fellázadtak, s szinte mindenhol a világon megszűntek a királyságok. Ezzel szemben manapság mindent a pénz alapján mérnek. Ha valakinek pénze van, mindent megkaphat: elismerést, pozíciót, jogot stb.

„Férfiak és nők pusztán felszínes vonzódás alapján élnek majd együtt, az üzletben való siker pedig a családon múlik majd. A nőiességet és a férfiasságot a szexben való jártasság alapján ítélik majd meg, a férfiakat pedig brāhmaṇákként [papokként] fogadják majd el, csupán ha [papi] zsinórt viselnek” (Śrīmad-Bhāgavatam 12.2.3).

A házasságok pusztán testi vonzalmak alapján kötöttek, és ha bármilyen probléma

adódik, azonnal elválhatnak. Manapság a házasság helyett egyre többen már csak az együttélést választják. Az ilyen felszínes kapcsolatoknak a gyerekek a legnagyobb sérültjei. Így a család mint a társadalom elemi egysége erkölcsileg széthullik, s a családtagok között egyre mélyebb viszályok jelentkeznek.

Az üzleti siker manapság egyre inkább a családon alapszik. Egyre silányabb, rövidebb élettartamú termékeket készítenek, hogy minél hamarabb eldobjuk, és újakat vegyünk helyettük.

Csak a külsődleges öltözete alapján nem lehet felszínesen valakit papnak tartani, ha nem viselkedik ahhoz méltóan.

„Egy ember lelki helyzetét pusztán külsődleges jelek alapján állapítják meg, és ugyanilyen alapon lépnek majd az emberek az egyik lelki rendből a másikba. Komolyan megkérdőjelezzik annak a tulajdonát, aki nem keres sok pénzt. Azt pedig, aki okosan bűvészkedik a szavakkal, tanult tudósnak fogják tartani” (Śrīmad-Bhāgavatam 12.2.4).

Minden vallásos értékeken alapuló társadalom négy lelki életrendből épül fel, melyeket egyre inkább kezd elmosni a modern, világi értékeket hajszoló kultúra.

Az élet fő célja a pénz utáni rohanás lett, s ha valaki nem áll be ebbe a taposómalomba, azt különcként titulálják.

„Istentelennek ítélik meg azt, akinek nincs pénze, és a képmutatást erényként fogadják majd el. A házasságot csak egyszerű szóbeli megállapodás alapján kötik majd, s egy pusztá fürdés után azt gon-

dolják, alkalmasak a nyilvános megjelenésre” (*Śrīmad-Bhāgavatam* 12.2.5).

Aki szegény, azt nem becsüli senki, mivel azt tisztelik, aki sok pénzt keres. Ám azt a képmutatót, aki csak színjátékot játszik, jámbornak fogják tekinteni.

A védikus kultúrában először a fiatalok összeillőségének tizenkét szempontját vizsgálták meg a szülők, és ha nem volt megfelelő a kompatibilitásuk, nem engedték, hogy összeházasodjanak. Manapság ha egy fiú és egy lány pusztán a testi vonzódás alapján megbeszéli, hogy összeházasodnak, és elmennek egy anyakönyvvezetőhöz, összeadják őket. Aztán ha rájönnek, hogy mégsem illenek össze, rögtön el is válnak.

„Egy szent helyre úgy tekintenek majd, mint ami nem egyéb, mint egy bizonyos távolságban elhelyezkedő víztározó, a szépséget pedig a frizurától teszik függővé. A has megtelítése válik az élet céljává, és azt fogadják el igazmondónak, aki merész. Aki fenn tud tartani egy családot, szakértőnek tekintik, a vallás elveit pedig csupán a hírnév érdekében tartják be” (*Śrīmad-Bhāgavatam* 12.2.6).

A zárandokhelyeken lévő szent tavakat csak víztározónak nézik. Így történt, hogy néhány éve Indiában a Yamunā folyó szent vizének nagy részét rizsföldek öntözésére terelték el, s helyette szennyvizet vezettek bele.

A család hagyományosan több generáció együttélését jelentette. Mivel a nők háziasszonyok voltak, a többieket a családfő tartotta el. Manapság a családostok a megnövekedett igényeik miatt egyre nehezebben tudnak gondoskodni idős szüleikről, s

egyre kevesebb gyereket hajlandók vállalni.

Egyre gyakoribb, hogy erkölcsös kijelentéseikről híres emberekről egy idő után kiderül: a tetteikben mégsem azok.

„Ahogy a Földet tisztességtelen lakosság tölti majd meg, bárki, aki bármelyik társadalmi osztályból a legerősebbnek tünteti fel magát, azé lesz a politikai hatalom” (*Śrīmad-Bhāgavatam* 12.2.7).

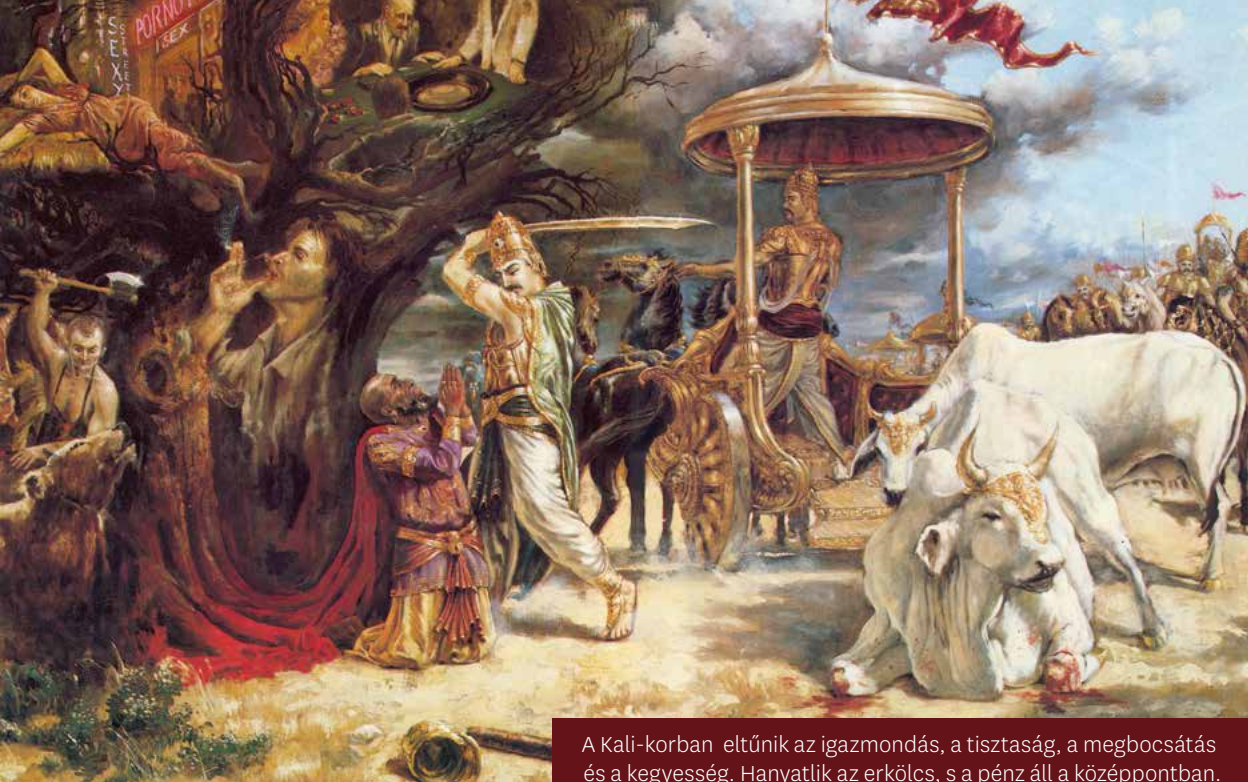
A demokratikus társadalmak jellemzője, hogy bárki kormányfő lehet, aki képes ígéretekkel szavazatokhoz jutni és megszerezni a politikai hatalmat. Ezekről az alkalmatlan vezetőkről szólnak a következő versek.

„Az ilyen kapzsi és kegyetlen uralkodók alatt, akiknek nem különb a viselkedése a közönséges tolvajokénál, a polgárok, feleségüket és tulajdonukat elveszítve, a hegyekbe és az erdőkbe fognak menekülni” (*Śrīmad-Bhāgavatam* 12.2.8).

Napjainkban megfigyelhető, hogy a jobb fizetések és a kisebb adók miatt sokan más országokban próbálnak szerencsét. Később az éhezés és az egyre növekvő adóterhek miatt az emberek már az erdőkbe fognak kimenekülni.

„Az éhezéstől és a mértéktelen adóktól zaklatva az emberek leveleket, gyökereket, vadhúst, vadmézet, gyümölcsöt, virágokat és magvakat fognak enni. Az aszályok csapása következtében teljesen tönkre fognak menni” (*Śrīmad-Bhāgavatam* 12.2.9).

Az emberiség tönkretette a természeti környezetét, aminek eredményei az egyre

A Kali-korban eltűnik az igazmondás, a tisztaság, a megbocsátás és a kegyesség. Hanyatlik az erkölcs, s a pénz áll a középpontban.

forróbb klíma, az aszályok, az ivóvizek szennyezettsége, a műtrágyázással egyre silányabbá váló termőföld, és még sorolhatnánk. Ezek a bűnös tettek megannyi szenvedést eredményeznek, amelyeket az itt következő versek sorolnak fel. A Földön jelenleg is rengetegen halnak éhen nap mint nap, s ez idővel egyre nagyobb méreteket fog ölteni.

„Az emberek rendkívüli mértékben szenvedni fognak a hidegtől, a szél-től, a forróságtól, az esőtől és a hótól. Viták, éhezés, szomjúság, betegségek és komoly aggodalmak fogják gyötörni őket” (Śrīmad-Bhāgavatam 12.2.10).

Napjainkban az időjárás egyre szélsősége-sebb, s ez csak tovább fog fokozódni. Földünk ivóvízkészlete csökken, s egyre több térségbe már most is szállítják az ivóvizet. A fejlett orvostudomány ellenére újabb és újabb betegségek és járványok pusztíta-

nak. A világon egyre nagyobb méreteket ölt az éhezés.

„A Kali-yugában az emberi lények maximális élethossza ötven év lesz” (Śrīmad-Bhāgavatam 12.2.11).

Az imént felsorolt szenvedések egyik eredményéről beszél ez a vers. Korábban a legidősebb emberek elérték a száz évet is, ám a Kali-korra kijelölt maximális élethossz fokozatosan csökkenni fog.

Mindezek a jóslatok segítenek mindannyiunknak abban, hogy ne akarjunk ismét megszületni ebben a szenvedésekkel teli anyagi világban, hanem inkább arra törekedjünk eltökélten, hogy a lelki élet útján haladéktalanul elindulva életünk végén visszatérjünk Istenhez.

Premamoya Dāsa

MÁGIKUS TÖRTÉNET A

Van egy különös történet, amely Ázsiában szinte lépten-nyomon ráköszön az emberre. Ezt a történetet láthatjuk megelevenedni Bangkok repterén, Thaiföldön, Angkor Wat misztikus falain Kambodzsában, vagy akár Indonézia hindu emlékein is. Indiáról nem is beszélve, hiszen a történet onnan ered, és a *Śrīmad-Bhāgavatam* is elmeséli. Vajon csak egy aranyos kis mese régi korok tudatlan, gyermeki fantáziával élő embezeitől, vagy igazán mély dolgokat is mesél nekünk, rólunk?

Történt egyszer régen, mikor még a csillagok is éltek az égen, hogy Indra – a „jók”, a félistenek királya –, saját hatalmától és kiváló tulajdonságaitól megrészegülve, lenézően és hálátlanul viselkedett egy nagy

szenttel. Ennek következtében Indrát és egész félisteni csapatát megátkozta a szent. A gonoszok, az *asurák* hada megneszelte Indra gyengülését, és megtámadta a *devákat*, a jók világát. A *devák* felfogták, hogy nagy a baj, és azt is tudták, hogy saját erejük-ből nem tudják ezt megoldani, így Brahmān, az univerzum teremtetőjén keresztül Istenhez, Viṣṇuhoz fordultak. Brahmā el is vitte őket Viṣṇu színe elé – azért éppen ő, mert az tud csak bennünket Istennel összekapcsolni, aki mély szeretettel ismeri Őt.

Viṣṇu meglepő módon azt tanácsolta a félistenek seregének, hogy fogjanak össze a gonosz *asurákkal*, ha az élet tejóceánjából ki akarják köpülni az élet, a halhatatlanság nektárját. (Hogy mi is pontosan ez a nektár,

Z ÉLET NEKTÁRJÁRÓL

arról majd a csattanóban lesz szó.) Meglepő fordulat, nem? Isten nem a gonoszok legyőzésében segít, s nem csupán elsőpri őket alászállásai során, hanem tanácsot ad, hogyan működjenek együtt a jók a gonosz *asurákkal*. Azt is hozzáfűzte, hogy bármi rossz is jön ki az élet nektárjának köpüléséből, az ne törje le lelkesedésüket, csak folytassák tovább a köpülést. De ha valami jó, vonzó dolog jön ki belőle, az se tántorítsa el őket a valódi céltól: az élet nektárjának a megtalálásától. És legyenek mindig kedvesek, békések és tisztelettudók a gonoszokkal, mert csak úgy fog működni a dolog. Elég meglepő hozzáállás, nem? Mindez elvezet a jó és a rossz egy homlokegyenest ellentétes felfogásához. Egy sokkal mélyebb nézőponthoz ahhoz

képest, melynek mentén most világok ugranak egymás torkának acsarkodva, a másikban a gonoszt, magukban pedig csak a jót látva... Ez az új – ám valójában ősi – felfogás szépen lassan kibontakozik majd ebből a mágikus meséből.

Isten tehát nem egyszerűen csak elintézi nekünk a jó eredményt, hanem tanácsokat ad, hogy lemondás és erőfeszítés által hogyan tudjuk elérni a kívánt eredményt. Hiszen így a saját létünket, tudatunkat tisztítjuk, hogy valóban be tudja fogadni a jót. Mert ez az igazi jó. Anyagi létünk ugyanis a dualitásokra épül. Létünknek ebben a világban két pillére van. Az első az anyag, a hamis énkép – ez az oka az ittlétünknek is. A másik pillér a lelki énkép, hiszen való-

jában örök lelkek vagyunk, akik elfogadták a test időleges és illuzórikus burkát; elfogadták a testi énképet: „a gonoszt”. A lelki lét felé a jelenlegi helyzetünkre, mindkét pillérre támaszkodva tudunk haladni – ahogyan a tüskét is egy másik tüskével tudjuk kivenni. El kell fogadnunk a bennünk élő rosszat, a belső démonainkat, hiszen ezt tudatosítva tudjuk csak megérteni, hol is járunk pontosan az úton. És persze azt is, hogy mi valójában nem ezek vagyunk. A rossz a létével segít megérteni, hogy az élet nem az, amit annak hiszünk. Az élet túl van az anyag hamis szivárványán...

A félistenek és a démoni *asurák* tehát összefogtak. Hoztak egy isteni hegyet, és hoztak egy isteni kígyót, Vāsukit, aki a hegy köré tekeredett. A kígyó egyik végét az *asurák*, a másik végét a félistenek fogták meg, s mint ahogyan egy rendes köpülés megy: elkezdtek a hegy forgatásával köpülni a tejóceánt. Köpülték-köpülték, de

hol el akart dőlni a hegy, hol le akart süllyedni, és sehogy sem ment a dolog. Isten először a hegy tetejére ülve egyensúlyozta ki a hegyet, majd teknősként a hegyet alulról is megtámasztotta. Igen, itt is minden mozzanat jelzésértékű. Az eltökéltség és állhatatosság hegyét a szándék és tettek kígyójával egységben működésre bírva az életünk folyása eredményt hozhat.

De ha nem Isten az állhatatosságunk egyensúlya, és az életünket nem Istenre alapozva köpüljük, az nem vezet eredményhez, s romba dőlhet az egész konstrukció. Annak is jelentősége van, hogy ki melyik végét fogta meg a „munkának”. A démonok mindig a kedvezőbb végét akarják megfogni a dolgoknak (az életnek), míg a „jók” elfogadják azt, ami jut, ami jár. Így a félistenek alázattal átengedték Vāsuki fej felőli részét a démonoknak, és ők fogták a másik oldalát, a kígyó farkát. Ennek meg is lett a börtje. Mikor Vāsuki is kezdett kimerülni, tüzet okádott. És kit égetett meg ez a tűz? Akik a fejénél voltak: a démonokat. Így tudjuk a tetteink eredményéhez nem ragaszkodva elkerülni az égető karmát (a tettek visszahatását), s elérni a valódi flow-t.

Aztán az élet nagy köpüléséből először méreg jött. Śiva ezt önzetlenül, minden érző lény javát szolgálva lenyelte – megmutatva ezzel azt, hogyha nem ragaszkodunk a tetteink eredményéhez, és elfogadjuk a rossz eredményt is, megnyitjuk az utat a valódi önzetlenség előtt, s az anyagi természet maga fogja a szenvedés mérgét semlegesíteni. Így sajátítjuk el azt a látásmódot, hogy mindenkinek jót akarjunk. Ugyanis minden élőlény ugyanannak a szent életnek a része.

Aztán jöttek a különféle áldások a köpülésből. Emlékezzünk rá: Isten azt mondta,

hogy bármilyen jó dolog jön ki az élet köpüléséből, ne hagyjuk magunkat eltántorítani a céltől. Ezek jelentik azokat az áldásokat, képességeket és tudatszinteket, melyek teljesebbé tehetik az életünket, de ha rosszul használjuk ezeket, s elmerülünk a „használatuk” önös mámorában, elveszítjük a célt a szemünk elől. Így ezek az áldások – mint amilyen a szépség, a műveltség, a gazdagság és a presztízs – ellenségekké válhatnak az úton. Aztán végül Dhanvantari, Isten egy újabb formája elhozta az élet nektárját. (Így tanított arra, hogy a fejlődés az erőfeszítés és az isteni kegy közös eredménye.) A démonok a nektárt persze önös módon rögtön le is nyúlták. Mert nekik mást jelentett az élet nektárja... De Isten betrükközte őket. Megjelent Mohinī-mūrtiként – egy olyan szép hölgyként, akihez fogható szépséget még soha senki nem látott széles e világon. Azok a démonok, akik egymással is vitáztak, hogy melyiküket illeti meg a halhatatlanság nektárja, most mind elhitték, hogy Mohinī-mūrti nekik él, rájuk kacsint, miattuk, az ő élvezetükre ilyen szép, és önként adták át a nektárt Istennek. Isten, Mohinī-mūrti viszont átadta azt a félisteknek, majd visszaváltozott Vişṇuvá, és eltűnt. Így dől az önzés és rosszakarat mindig a saját törébe. Amikor elhisszük, hogy az isteni energiák, a világ szépsége, a folyók folyása, a hegyek fensége, és persze az emberek szíve mind értünk van, a mi önös érdekünket szolgálja, akkor kezd kicsúszni a kezünkéből az élet nektárja... Olyannyira, hogy csak kacsintunk egyet, és már csak a hűlt helyét találjuk...

A csata pedig tovább folytatódott... pont mint az életben. Mert a két oldal másként látta, hogy mi is ez az élet nektárja. Mind

ugyanazt keresték, kutatták, csak nem feltétlenül a megfelelő helyen és a megfelelő mentalitással. A *Vedānta-sūtra* azt mondja: *ānanda-mayo bhyāsāt* – minden élőlény minden pillanatban a boldogságot keresi. Mert ez az eredendő természetünk. Ezt keressük a lemenő nap fényében, ezt keressük a durva és finom élvezetekben, ezt keressük a csendben, ezt keressük a hangban, és ezt keressük minden kapcsolatunkban. Ezt keressük fent és lent, kint és bent. De amíg rossz helyen keressük, és amíg csak önös élvezetnek éljük meg, esetleg pusztán a „halhatatlansággal” azonosítjuk, s amíg a mi felszabadulásunkat, megvilágosodásunkat látjuk csak benne, addig csak az utánérzését tapasztaljuk meg. Az első lépés a valódi úton a hamis ego feladása. Annak a felfogásnak a feladása, hogy saját magunkénak tekintjük az életet. Az igaz út, amely elvezet az élet nektárjának valódi, teljes megtapasztalásáig, az, ha megértjük, hogy az élet maga Isten, és mi is Isten részei vagyunk. Az önátadás, az Isten és minden élőlény iránti feltétel nélküli szeretet pedig az élet útja maga: a valódi boldogság teljességének a kibontakozása; az élet valódi nektárjának a megízlelése...

Acyutānanda Dāsa

HOZZÁVALÓK:

- 2 ek ghí vagy olaj
- 1½ kk fekete mustármag
- 5-6 currylevél
- 2 db szegfűszeg
- 1 kis darab egész fahéj
- ½ kk aszafoetida
- ½ kk kurkuma
- 1½ kk őrölt koriander
- 1 csipet őrölt csili
- 80 dkg megtisztított, kockára vágott édeskrumpli
- 2 dl víz
- 2 kk só
- 1 csokor korianderlevél apróra vágva

ELKÉSZÍTÉSE:

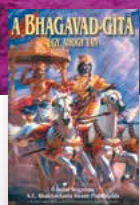
A zsiradékot felmelegítjük, kipattogatjuk benne a fekete mustármagot. Megpirítjuk a currylevelet, a fahéjat és a szegfűszeget, majd rászórjuk az aszafoetidát, a kurkumát, a koriandert és a csilit. A porfűszereket elkeverjük, beleöntjük az édeskrumplit, és egy-két percig dinszteljük. Felöntjük vízzel, megsózzuk, és fedő alatt puhára főzzük. A végén belekeverjük a korianderlevelet.

Batáta maszala

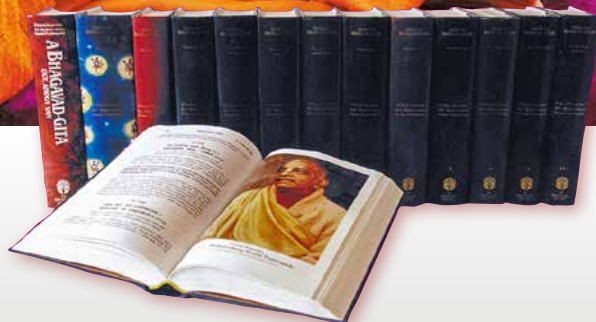
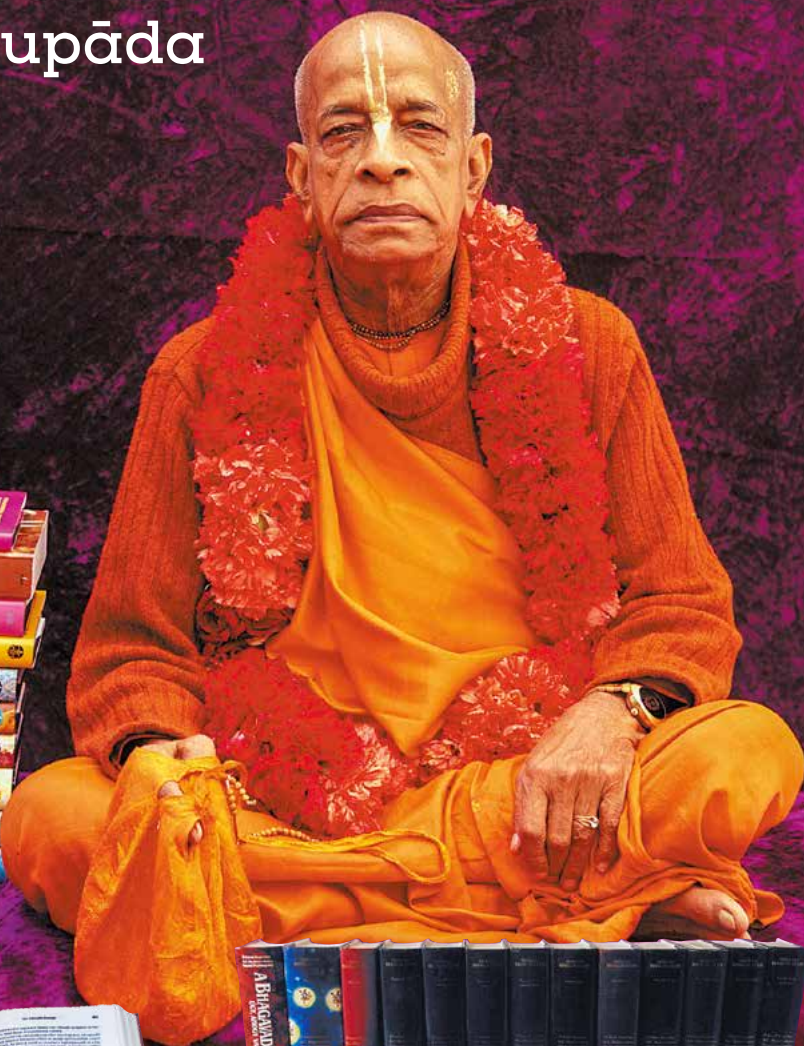
Śrīla Prabhupāda könyvei

A Bhagavad-gītā úgy, ahogy van

A *Bhagavad-gītā*, melyet India lelki bölcsességének tartanak, a rendkívül mély védikus tudás alapműve, amely az élet lényegét érintő kérdésekkel – az ember alapvető természetével, az őt körülvevő világgal, valamint Istenhez fűződő kapcsolatával – foglalkozik.

976 oldal, kötve, színes illusztrációkkal

Śrīmad-Bhāgavatam (1–10. ének)

E tizennyolcezer versből álló monumentális alkotás, melyet „a védikus irodalom fája érett gyümölcsének” neveznek, a védikus tudás legteljesebb és leghitelesebb magyarázata.

Kötetenként 800–1200 oldal,
kötve, színes illusztrációkkal

Prabhupāda • A tökéletesség útja • Śrī Īsopaniṣad • A bölcsesség királya • Az odaadás nektárja • Az Úr Caitanya tanítása

Kiadványaink megrendelhetők webshopunkban.
A könyveket postai utánvétellel küldjük ki.

www.lelekpallotaja.hu/konyvbolt
www.bolt.krisnavolgy.hu

LEGYEN EGY TÁNYÉRRAL KEREKEBB A VILÁG!

KÉRJÜK, TÁMOGASD

ÉTELOSZTÓ

MUNKÁNKAT!

VELED EGYÜTT MÉG

TÖBB RÁSZORULÓNAK

SEGÍTHETÜNK!

WWW.ETELTAZELETERT.HU

